

เครื่องรับโทรทัศน์จอแบนขนาดใหญ่รุ่นล่าสุด ดูเหมาะสมกับห้องนั่งเล่นเรียบหรูสะอาดสะอ้าน ที่ปูพรมนุ่มสีอ่อนเข้ากับม่านหน้าต่างที่ถูกรูดเปิดให้แสงสว่างยามบ่ายส่องผ่านบานกระจกเนื้อหนาห้องกว้างนอกจากจะวางชุดโซฟาหนังนุ่มอย่างดีเป็นกลุ่มแล้วยังมีเก้าอี้นั่งสบาย สีหวานตั้งตรงนั้นตรงนี้ เครื่องอำนวยความสะดวกยังมีเครื่องเสียงคุณภาพสูงและอุปกรณ์เสริมต่อครบชุด ตู้เก็บหนังสืออ่านเล่นและบรรดาม้วนเทปกับกล่องบางหุ้มด้วยภาพหลากสีบรรจุแผ่นบันทึกเพลงและภาพยนตร์ล่าสุดเป็นแบบบานกระจกใสมองเห็นทุกอย่างภายในถูกจัดเรียงเป็นระเบียบเรียบร้อย

สิ่งเดียวที่ดูแปลกแยกไม่เข้ากันอย่างที่สุดกับห้องหุ้มนี้นี้ คือร่างบางของเด็กสาวในวัยใกล้ยี่สิบที่นั่งในลักษณะเหยียดขายาวออกไปข้างหน้าพาดคอพิงหลังกับเบาะเก้าอี้นุ่มหนา ปรี๊ดตามองโทรทัศน์ด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย แม้ใบหน้าอ่อนจะประกอบด้วยคิ้วเข้มรูปสวย ดวงตาคมขลับ จมูกโด่งและ ริมฝีปากบอบบางจิ้มลิ้ม แต่คราบฝุ่นบนผิวนวลและเรือนผมสั้นยุ่งๆ กับ ชุดเสื้อยืดกางเกงยีนเก่าๆ ที่ดูเลอะเทอะมอซอทำให้เธอเป็นคล้ายอะไรมากกว่าที่จะเป็นส่วนที่กลมกลืนกัน

ภาพเคลื่อนไหวในจอโทรทัศน์เป็นข่าวการฆาตกรรมที่กำลังแพร่

กระจายไปทั่ว เนื่องจากผู้เคราะห์ร้ายเป็นเจ้าของชายในราชวงศ์อาหรับที่เสด็จมาเที่ยวไทยอย่างไม่เป็นทางการ มีผลให้ความสัมพันธ์ในระหว่างประเทศต้องอยู่ในภาวะวิกฤติ

ข่าวยาวไม่มีทำที่จะจบลงง่ายๆ ไม่มีเนื้อข่าวตอนใดจะสำคัญน้อยลง และหญิงสาวก็ไม่มีทำที่จะเปลี่ยนที่ท่าหรือสีหน้าที่เจืออยู่ด้วยความเจ็บเหงา

สาวใช้เปิดประตูกระจกเข้ามาถามว่า “เย็นนี้คุณสรจะทานอะไรคะ คุณล้มคงไม่ทราบว่าคุณสรกลับมาเลยบอกว่าไม่ต้องเตรียมอาหารเพราะว่าจะไปงานกับคุณท่าน”

เธอพยักหน้า “พี่ล้มคงลืม พี่หวานจะทำอะไรก็ได้ทำเถอะ สรทานง่าย ๆ รู้กันอยู่แล้ว”

“ใช่เดียวกับผัดผักหรือคะ”

“นั่นแหละ”

“แล้ว... คุณสรจะยังไม่อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าหรือคะ”

“อีกประเดี๋ยว”

แม่สาวใช้ลังเล ขยับจะพูด แต่แล้วก็ถอยออกไปเงียบๆ

ภัสสรเดาออก สาวใช้บ้านนี้ไม่คุ้นเคยกับสภาพคนสกปรกมอมแมมเท่าไรนัก ทุกคนที่นี่ล้วนแต่สะอาดสะอ้านทรูหรา มีแต่เธอเพียงคนเดียวที่แม้แต่คนรับใช้ก็รู้สึกว่ามีผิดแปลก

แม่สาวใช้ส่ายหน้ากับเสื้อผ้าเลอะเทอะในกระเป่าเป้ชะมุกชะมอมใบใหญ่ที่เธอคล้องหลังมาจากค่าย รองเท้าผ้าใบถูกโคลนย้อมสีจนเดาสีเดิมไม่ออก ท่าที่หิบบีบเหมือนรังเกียจ

ชั่วครู่เดียวสาวใช้คนเดิมก็กลับเข้ามารายงานว่า “คุณล้มกลับมาแล้วนะคะ คุณสรมอมแมมอย่างนี้คุณล้มจะดูเอานะคะ”

ภัสสรขยับกายมองผ่านหน้าต่างเห็นรถสปอร์ตสีเหลืองไฟลสะดุดตาของพี่สาวเล่นเข้ามา เธอบิดกายรออยู่บนเก้าอี้ตัวเดิม

ปัทมาเป็นสาวสวยที่ประณีตไปทั้งตัว ร่างสูงโปร่งสมส่วนสวมชุด
เสื้อกระโปรงผ้าเนื้อดีที่เข้ากับร่างและทั้งตัวสวยงามเมื่อเคลื่อนไหว เสื้อ
ผ้าส่วนใหญ่ ถ้าไม่มาจากร้านหรูก็เป็นเสื้อยี่ห้อดังที่ถูกไปเลือกหาซื้อหรือ
นำเข้ามาจากต่างประเทศ ผมยวาระบำเรียบสีเปลี่ยนแปลงถูกจัดเป็นระเบียบ
บอกให้รู้ว่าเธอเพิ่งออกมาจากร้านทำผม

“สรกลับมาแล้วหรือ นี่กว่าจะมาพຽงนี้เสียอีก”

“งานเสร็จแล้วก็เลยรีบกลับคะ รຽนห้องบางคนต้องมาลงทะเลียน
เรียนภาคฤดูร้อน”

“แล้วทำไมนั่งมอมๆ อยู่อย่างนี้ไม่ไปอาบน้ำอาบท่า” เธอทำเสียงดู
ภัสสรไม่ได้สนใจเพราะรู้ว่าพี่สาวไม่เคยเข้มงวดจริงจัง เพียงแต่
ขัดใจที่เธอไม่ทำตัวสะอาดเรียบร้อยอย่างที่ต้องการ

“สรดูขำอยู่”

ปัทมาส่องตาม “แม่เลย เจ้าชายๆ มาถูกลอบปลงพระชนม์ที่นี้ทำให้
ให้การเมืองตึงเครียด การส่งออกของเราคงต้องโดนกระทบกระเทือน
แน่ เรามีลูกค้าที่ประเทศนี้มากเสียด้วยสิ”

พอดีกับข่าวลือสุด ภัสสรลุกขึ้น “พี่สั้มจะไปข้างนอกหรือคะ”

เธอพยักหน้า “ไปกับพ่อ”

“ให้สรไปด้วยได้ไหม”

“อย่าเลย สรก็รู้อยู่แล้วว่าพ่อจะว่ายังไง”

หญิงสาวหน้าเจื่อน

ปัทมาารู้ตัวว่าพูดผิด รีบแก้ว่า “เอาเถอะ คราวหน้าถ้ามีงานพี่จะ
พาไปด้วย แต่สรต้องยอมให้พี่แต่งตัวให้ พี่ไม่อยากโดนถามว่าพาเด็ก
รับใช้มางานด้วยทำไม”

ความรู้สึกว่าพ่อซึ่งซึ่งเป็นสิ่งที่ทำร้ายจิตใจและทำให้เธอคับข้องใจมา
ตลอด ตั้งแต่จำความได้ ภัสสรได้รับแต่ความท่างเห็นหมางเมินขณะที่
พ่อมีความรักให้ปัทมามากมาย

แม้เธอจะดูแตกต่างจากพี่สาว แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่สวย ปันรสีมีผิวสีขาวยืด ไบหน้าสวยเก๋ ผมสีอ่อนเหยียดตรง ผมเธอกลับดกดำปลายงอนน้อยๆ ตามธรรมชาติ ไบหน้าคมหวาน ผิวคล้ำแต่นวลเนียน คำที่หลายคนพูดโดยไม่ตั้งใจ แต่ทำให้พ่อโกรธเกรี้ยวได้ในทันทีทันใดคือ ‘เหมือนไม่ใช่พี่น้องกัน’

มีคนลือว่า ‘แม่เขาอุ้มเด็กผิดกลับมาจากโรงพยาบาลกระมัง’ คำเหล่านั้นกลายเป็นปมด้อย ในเวลาที่รู้สึกเจ็บเหงากดดัน ภัสสรอดคิดไม่ได้ว่าเธอไม่ใช่ลูกของชิปไต่เลย.....

ปันรสีผลักไหล่ “ไปไป อาน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าสวยๆ หน้าตาจะไต่แจ่มใส พี่จะไปเตรียมตัวเหมือนกัน อีกประเดี๋ยวพ่อก็จะมาแล้ว”

ห้องนอนกว้าง ไม่ใคร่เป็นระเบียบเรียบร้อยทั้งที่ปันรสีคอยเข้ามาดูแลเสมอ เครื่องใช้ของแม่เกือบทุกอย่างยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์ ห้องนี้เคยเป็นห้องที่แม่นอนกับเธอ เต็มใจใหญ่กลายเป็นอ้างว้างห่างจากแม่จากไปอย่างไม่มีวันกลับเพราะอุบัติเหตุรถยนต์

พ่อมีปัญหา กับแม่เสมอถึงกับแยกห้องนอนกัน ภัสสรจำได้ว่าหลังจากแม่ตายใหม่ๆ เธอเห็นพ่อร้องไห้ครั้งหนึ่งในห้องนี้แล้วไม่เข้ามาอีกเลย ตอนนั้นภัสสรอายุแค่สิบปี

ระเบียบเรียบร้อยทำให้เธอรู้สึกเหงาจับจิต ดังนั้นภัสสรจึงวางนั้นนี่เกะกะ ไม่ทนนิสและลูกบาสเกิดบอวางอยู่บนเก้าอี้หวมที่ปลายเตียง รองเท้าหลายคู่เรียงกันอยู่นอกตู้ ปันรสีปันเสมอแต่ก็คอยเข้ามาดูแลจัดโน้นนี่ให้ แม่แต่เสื้อผ้าพี่สาวก็ทำให้ภัสสรใส่ราวกับเป็นแม่คนที่สอง ภัสสรอาบน้ำแต่งตัวใหม่แล้วก็เปิดประตูเข้าไปในห้องนอนที่อยู่ติดกัน เลือกลงเตียงสวมเสื้อที่เธอใส่ทำให้พี่สาวยิ้มพอใจ อดคิดไม่ได้เมื่อเด็กสาวทุ่มตัวลงบนเตียงที่ปูผ้าแพรตึงเรียบจนมันยับย่น

ปันรสีกำลังแต่งหน้า

“ไปบ้านนอกกลับมาที่ไรเป็นตัวดำปี่ ไปคลุกอยู่กับเด็กชาวบ้าน
ไม่รู้ว้เอาหิดเอาเหาติดกลับมาบ้างหรือเปล่า”

“แหม สรไปรักษาหิดเทาให้เด็กๆ แล้วจะเอากลับมาได้ยังไง”

“ก็ไม่รู้หรือ เธอเองก็มอมไม่แพ้เด็กพวกนั้นเหมือนกันนี่”

“อยู่กับเด็กๆ สบายใจดีค่ะ ซื่อๆ ไม่มีพิษมีภัย”

“แล้วไปคราวนี้ได้อะไรบ้าง”

“ทำห้องน้ำให้โรงเรียนค่ะ นี่ไง สรชุดดินจนมือแตกเลย” เธอชู
มือขึ้นอวด

“สมน้ำหน้า”

“มือแตกกลับมา ใช้โลชั่นของพี่สัมนวดๆ เต็มก็หาย แต่เด็กๆ
มีห้องน้ำที่ถูกลานมายี่สิบนี้เท่ากับปลุกฝังนิสัยให้พวกเขาไปด้วย ได้
ประโยชน์มากเลยคะ”

“จ้่า แม่คนช่างบำเพ็ญประโยชน์”

“โครงการนี้เป็นความคิดของชยาค่ะ”

ป๋นรสีหันมาพูดทันทีว่า “ชยาเป็นเด็กน่ารัก แต่ขอร้องนะ อย่า
รักกันมากกว่าการเป็นเพื่อน”

“ทำไมล่ะคะ”

“พี่ไม่อยากเห็นเธอชุดดินจนมือแตกไปตลอดชีวิตนะซี”

ภัสสรทำปากยี่น ป๋นรสีไม่เคยขึ้นชมเพื่อนชายคนหนึ่งที่สนิทสนมกับ
เธอ แต่เมื่อไม่สามารถแยกคนทั้งสองได้ก็只得แต่คอยเตือนอยู่ทุกครั้งทุก
หนที่มีโอกาส

‘พี่มีน้องสาวอยู่คนเดียว ขอร้องละ อย่าคิดไปกีดก้องเกลือกิน
กับผู้ชายจนๆ เลยนะ’

‘สรไม่ได้เป็นแฟนกับชยาสักหน่อย เราเป็นแค่เพื่อนสนิทกันเท่านั้น’

‘ก็ดีแล้ว พี่หวังว่าจะเป็นแค่นั้น’

ร่างโปร่งลุกขึ้นหยิบเสื้อมาสวม ชุดเรียบหรูสีอ่อนเป็นกระโปรงพริ้ว

ยาวติดกับตัวเสื้อแบบเกาะอกเปลือยหลังไหลร้อยยัดไว้ด้วยเส้นสายเล็กๆ

ภัตสรพูดว่า “แต่งชุดนี้น่าจะคงหนุ่มหล่อๆ มากกว่าไปกับพ่อนะคะ”

“ก็ไม่มีใครจะคงด้วยนี่”

“แล้วคนนั้นไม่ไปด้วยหรือคะ”

“คนไหน” เสียงถามแปร่ง ภัตสรไม่ได้สังเกตว่าพี่สาวหันไปซ่อนสีหน้าทางอื่น

“คนที่ทำให้พี่สั้มกลับดึกบ่อยๆ ไงคะ”

“แก่แดด พี่ไม่มีใครสักหน่อย”

ภัตสรเคยคิดว่าภัตสรสีมีแฟน เธอกลับบ้านดึกและมักพูดโทรศัพท์กับใครบางคนด้วยน้ำเสียงและท่าทีที่แม่แต่เด็กๆ ก็เดาออก

“แหม นี่ว่าสรไม่รู้เหรอ”

“สรรู้อะไร”

เธอขยับจะลื้อเลียน หากแล้วก็สะดุดใจกับน้ำเสียงที่หาความสดใสไม่ได้ เธอหันไปมอง เห็นสีหน้าของภัตสรสีหม่นมัว

ภัตสรสีถูกทิ้งหรือ... เป็นไปไม่ได้.....

ชิปไต่ยเปิดประตูเข้ามา สายตาที่มองภัตสรว่างเปล่า แต่สีหน้ากลับเจือยิ้มเมื่อพูดกับลูกสาวคนโต “พอกลับมาแล้วนะ แต่งตัวเสร็จแล้วจะรอข้างล่าง”

“คะพ่อ สั้มก็จะเสร็จแล้วละ”

“ต้องออกจากบ้านเร็วหน่อย วันนี้รถติดมาก ตำรวจกั้นถนนและมีการตั้งด่านตรวจด้วย”

ร่างสูงใหญ่ถอยหายไปพร้อมกับปิดประตูตาม ภัตสรสีพูดว่า

“เรื่องเจ้าชายที่ถูกฆ่านั่นแหละ เอ้อ ไม่รู้ว่าจะยุ่งอีกนานเท่าไร”

ภัตสรเสียบเพราะน้อยใจพ่อที่ทำเหมือนเธอไม่มีตัวตนมาตลอด

หญิงสาวตามภัตสรสีลงมารอพ่อที่ห้องข้างล่าง คิดว่าไม่มีใครจะงามไปกว่าร่างที่สวยงามบุรุษนี้ไม่มีที่ตีในชุดสีอ่อนนี้อีกแล้ว ชิปไต่ยแต่งสูท

สี่เข็มตามลงมา ทั้งสองพูดคุยกันเรื่องงานจนกระทั่งเดินตามกันออกประตู
ไป พ่อลูกทำงานด้วยกันและมีเรื่องพูดกันด้วยความรักปรองดองเสมอ
ภัสสรเคยถามตัวเองว่าถ้าเธอเป็นปณرسีหรือได้รับการปฏิบัติเช่น
เดียวกัน เธอจะมีความรู้สึกอย่างไร

ลิงโลด อิมเอม ภาควุมิใจ และอาจจะมากกว่านั้น

เธอถอนใจคนเดียวหลังจากมองคนทั้งสองตามกันไปขึ้นรถขับออก
ไปจากประตูรั้ว บ้านทั้งหลังตกอยู่ในความเงียบ ได้ยินเพียงเสียง
สาวใช้พูดคุยหัวเราะกันแทรกเสียงละครโทรทัศน์ยามค่ำดังแว่ว

ภาพของแม่ที่เธอจำได้ก็คือผู้หญิงขี้เมาที่ปล่อยตัวจนหาความสง่างาม
ไม่ได้ แม้มักจะเมา นอนหลับ หรือไม่ก็ร้องไห้

แต่แม่ก็รักเธอเป็นที่สุด

สิบปีผ่านไปแล้ว แต่เธอยังแว่วเสียงคร่ำครวญของแม่ 'เรามีกัน
สองคนเท่านั้นนะสร'

ตอนนี้เหลือเธอเพียงคนเดียวเท่านั้น.....

2

งานฉลองพิธีมงคลสมรส เป็นของบุตรท่านผู้ใหญ่ที่กำลังมีอำนาจ
ในวงราชการ แยกที่มาร่วมงานส่วนหนึ่งเป็นพ่อค้ำนักธุรกิจที่มีการติด
ต่อสัมพันธ์กัน งานเลี้ยงรับรองจัดแบบตั้งโต๊ะอาหารนานาชาติตรงนั้น
ตรงนี้ให้แขกเดินเลือกหยิบลิ้มลองขณะเดียวกันก็จับกลุ่มพูดคุยกันไปด้วย
หลังจากผ่านกลุ่มเจ้าภาพที่ต้อนรับอยู่ที่บริเวณหน้างานเข้าไปในห้อง
โถงกว้างที่มีผู้คนคับคั่งพอสมควร ชายสูงวัยในเครื่องแต่งกายภูมิฐาน
สวมแหวนเพชรเม็ดใหญ่ก็ปราดเข้ามาทักทาย

“สวัสดีเก้าแก่ใหญ่”

“อ้าว เสียเซวง” ริบไต่ยทักตอบเจือหัวเราะพลางตบแขนทักทาย
บ้ณรสี ทำความเคารพ เซวงลอบมองปราดทั่วร่างเธอ ทำที่รับ
ไหว้คล้ายผู้ใหญ่ใจดี

“นี่กว่าพ่อเราคงสาวสวยที่ไหนมาเสียอีก”

“มีลูกสาวสวยทั้งคนจะอยากคงคนอื่นทำไม เสียมีแต่ลูกชายเลย
อิจฉาละซี”

“ใช่เลย ผมถึงต้องมองหาลูกสาวบุญธรรมยังไงละ ไม่อย่างนั้น
จะน้อยหน้าคุณ”

“โอ๊ะเอ๊ย อย่าเอามาอ้างหน่อยเลย หาสาวๆ มาเป็นลูกบุญธรรม

หรือเป็นอะไรกันแน่”

“คุณเองก็เถอะ กำลังหาเพื่อนให้หนูส้มอยู่เหมือนกันไม่ใช่หรือ”
ชายทั้งสองหัวเราะหัวใคร่หยอกเย้ากัน ปันรลีสืบขยับตัว บอกบิดา
ว่า “ล้มไปคุยกับคนรู้จักนะคะพอ”

ธิปไตยพยักหน้า เธอลืมขมขำตัวกับเขวงก่อนจะถอยออกไป
เขวงมองตาม “ล้มนี้ส่ายขึ้นทุกวัน เพราะอย่างนี้หนุ่มๆถึงหัวหมุน
ไปตามๆ กัน”

“มีลูกสาวสวยก็รุ่นอย่างนี้ ผมหวังว่าเขาจะได้คนไม่เหมาะสมจน
ผมหงอกไปครึ่งหัวแล้ว”

“คุณก็มีเรื่องแก้ตัวให้ตัวเองเรื่อยเชียวนะ หัวหงอกก็โทษลูก”
เขาพูดพลางหัวเราะ ชะงักเมื่อกวาดสายตาไปพบชายสูงวัยท่าที่ภูมิฐาน
อีกคนหนึ่งซึ่งยืนสนทนากับแขกอื่นอยู่ในระยะใกล้ “อ้าว นั่นคุณบุญยง
ลูกพี่ของคุณนี่ ลูกชายเขาก็รูปหล่อเอากางไม่ใช่หรือ ทำไมไม่ต้องเป็น
ทองแผ่นเดียวกันเสียเลยล่ะ”

ธิปไตยขยับตัว “คุณบุญยงมาด้วยหรือ”

“ยืนอยู่กับพวกเจ้าของโรงเลื่อยนั่นไง แต่บอกตรงๆ ผมไม่อยากจะ
เข้าไปทักเลย มีปัญหาที่ไรเขาเป็นต้องเข้าข้างเจ้าเผด็จมนผมไม่อยากจะ
จมองหน้าแล้ว”

ธิปไตยมองหน้าเพื่อนผู้เป็นส่วนธุรกิจ เขาและเขวงต่างก็มีข้อ
ขัดแย้งทางการค้ากับเผด็จมน พ่อค่านักธุรกิจมั่งคั่งขึ้นอันดับ แต่ขณะที่
เขวงชิงชังบุญยงซึ่งมักจะมีเหตุผลสนับสนุนเผด็จมนเสมอ เขากลับเป็นคน
ที่บุญยงช่วยเหลือคำจุนจนทดแทนบุญคุณกันไม่หมดมาช้านานแล้ว
ความสัมพันธ์ก่อร่างสร้างมาตั้งแต่เขายังไม่มีสมบัติใดเป็นชิ้นเป็นอัน
เสียด้วยซ้ำ

“เถอะนำ คุณบุญยงเป็นคนดีไม่มีอคติกับใคร เขายืนอยู่ในความ
เป็นกลางเสมอ”

“คุณรักกันก็เลยพูดอย่างนี้ ลองมาเป็นผมดูบ้างซิ” สีหน้าเขางบอกรความแค้นเคือง “พี่เตี้ยของคุณหนูหนทางโน้นเต็มทีเลย เขากับเฟดิมเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องเรียนโรงเรียนมัธยมมาด้วยกัน”

ธิปไตยนึ่งไปชั่วครู่ “เคราะห์ดีที่ผมกับเฟดิมไม่มีเรื่องจัดกันตรงๆ ไม่อย่างนั้นพี่คงทำตัวไม่ถูกแล้วจะบาดหมางกันเสียเปล่าๆ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณจะไปทักทายเขาก็ไปคนเดียวเถอะนะ ผมหลบไปก่อนดีกว่า ไม่อยากทำให้คุณมีปัญหากัน”

เขวงแยกไปเพื่อธิปไตยจะได้ทักทายคนที่เขาเคารพนับถือได้สะดวก บุญยงเป็นนักธุรกิจใหญ่ที่เป็นที่รู้จัก มีหุ้นส่วนในกิจการต่างๆ การวางตัวเรียบง่ายบนฐานอำนาจที่มีทำให้เขาเป็นที่เคารพยำเกรงของคนทุกระดับ

เขายิ้มให้ธิปไตยด้วยท่าทีของคนทีสนิทสนมคุ้นเคย ตบตันแขนทักทายหลังจากยกมือรับไหว้ตามความเคยชิน

“ไงเสียใหญ่ วันนี้คงใครมา”

“ลูกสาวครับ แต่ว่าตอนนี้หายไปไหนแล้วก็ไม่รู้”

“ปล่อยเขาเถอะ คนสาวๆ จะให้มาเกาะอยู่กับพ่อได้ยังไง เจอกันอยู่ทั้งวันแล้วนี่ใช่ไหม ลืมนี้เก่งนะ ช่วยพ่อทำงานตัวเป็นเกลียว”

“ผมไว้ใจเขาอยู่คนเดียวแหละครับ”

“แล้วยายตัวเล็กล่ะ พามาด้วยหรือเปล่า”

“เปล่าครับ” สีหน้าของหนุ่มใหญ่เปลี่ยนไป

บุญยงรู้จักครอบครัวเขามาจนพอจะเข้าใจเรื่องความแตกต่างของลูกสาวสองคน ธิปไตยไม่เคยสาธยายให้เหตุผล แต่เหตุการณ์ในอดีตที่เขามีส่วนรับรู้ผสมผสานกับการพูดคุยโดยไม่เจาะจงตามประสาคนใกล้ชิด พอจะทำให้ชายฉลาดอย่างเขาสังเกตเห็นและเดาได้

เขาแนะนำธิปไตยกับคนในกลุ่ม พูดคุยกันเรื่องธุรกิจการงานชั่วคราวก็หันมาถามว่า “เออ ผมเกือบลืมไป คุณยังเล่นพระเครื่องอยู่ใช่ไหม”

สีหน้าของชิปไต่เปลี่ยนแปลงประกาย “ครับ สะสมไว้มากพอควร แต่
ยังหาชิ้นสุดท้ายอดไม่ได้สักที”

“เผด็จเขาออกมาว่าเขาได้พระสมเด็จมาองค์หนึ่งสุดท้ายอดเลยเขียนะ
แต่เขาไม่ใช่สักสมณะ พระชอบทางเพชรพลอยมากกว่าก็เลยอยาก
จะปล่อยถ้าได้ราคาดี คุณสนใจหรือเปล่า ผมเองว่าจะไปดูเหมือนกัน
แต่คงไม่มีปัญญาเช่าหрок แค่ขอดูเป็นบุญตาเท่านั้น”

“หรือครับ” เขาถามอย่างไม่ใส่ใจ ไม่อยากจะทำตัวเข้าไปพัวพัน
กับคู่แข่งทางการค้าแม้เผด็จจะไม่ใช่คู่แข่งชัดเจนอย่างที่เห็นกับเขงก็ตาม
แต่ต่างก็มีอคติในใจต่อกันอย่างเต็มเปี่ยม “เขาได้มาจากไหนครับ”

“มีคนร่อนเงินเอามาปล่อย เขาเห็นถูกก็เลยเข้าไปแต่ตั้งใจจะปล่อย
ต่อเอากำไรไปซื้อเพชรพลอยที่เขาชอบ”

“เขาบอกหรือเปล่าครับว่าจะให้บูชาเท่าไร”

“ได้ยินว่าสิบล้านนะ”

เงินสิบล้านไม่นับว่ามากหากว่าเป็นพระสมเด็จแท้หายากที่รำลือกัน
ว่ามีพลังพุทธาภาพเข้มขลัง เขาเริ่มสนใจขึ้นมา ถ้าไม่ใช่ของดีเผด็จ
คงไม่ตั้งราคาสูงเช่นนั้น

“น่าสนใจครับ ผมอยากไปดูเสียแล้ว”

“งั้นผมจะโทรไปนัดให้ เราไปด้วยกันก็แล้วกันผมจะได้ถือโอกาส
ชมด้วย”

“แหม ถ้าเพียงอยากได้ เงินสิบล้านก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่เลย”

“อ๊ะ เรื่องใหญ่สิ ผมไม่ได้รวยอย่างคุณนะ แล้วยังมีพี่น้องสาว
ทั้งลูกทั้งหลานต้องเลี้ยงดูอีกด้วย”

“เพียงละก็ถ่อมตัวเสมอ”

บุญยงหัวเราะ

“คุณสร้อยสบายดีหรือเปล่าครับ”

“สบายสิ นั่นไง ยืนคุยอยู่ตรงโน้น”

สร้อยระย้าเป็นน้องสาวของบุญยง สาวสูงวัยเป็นหม้ายจากการหย่าร้าง เธอไม่ใช่คนสวยนักหนาแต่ฐานะที่ร่ำรวยทำให้เป็นที่นิยมชมชื่นของผู้คนในสังคมเดียวกัน

“จะไปทักทายหน่อยไหม”

“อย่ารบกวนเธอเลยครับ คุณสร้อยกำลังคุยสนุกประเดี๋ยวจะไปขัดจังหวะเปล่าๆ”

บุญยงยิ้มอย่างเข้าใจ ธิปไตยและสร้อยระย้าต่างก็เป็นหม้ายและมีวัยใกล้เคียงกัน แต่เขาไม่เคยมีความคิดที่จะจับคู่คนทั้งสอง รู้ดีแก่ใจว่าทั้งสองคนต่างก็นิยมชมชอบคนอ่อนวัยกว่า...

เซวง เดินกลับมากระซิบนั่นที่ที่หุ่นส่วนหนุ่มใหญ่แยกตัวจากบุญยง

“ผมเห็นหนุ่มที่ไหนไม่รู้ดึงลูกสาวคุณออกไป ทำทางเหมือนมีปัญหา

กัน สีหน้าท่าทางสับสนไม่ดีเลย”

ธิปไตยไหวตัว “งั้นหรือ ใครกัน”

“ไม่รู้สิ ผิวคล้ำตัวสูงใหญ่หน้าตาดีทีเดียวละ แต่ดูจะดูไม่ใช่บ่อยเลย

ดังกั้นไปเหมือนยังกับลาก เขาไม่สนใจเลยว่าใครจะมองกันยังไง”

ธิปไตยทำสีหน้านึกได้ “เจ้าสหัสสะชิ เจ้านี้ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง... มัน

เป็นลูกน้องผมแต่ตามตอแยลั้มไม่เลิก”

“อ้าว งั้นก็จัดการให้เด็ดขาดไปเลยสิ”

“จัดการแน่ ให้ผมพบตัวมันก่อนเถอะ”

เขาก้าวเร็วผ่านแขกหรือที่มาร่วมงานออกไปด้วยอาการเลือดขึ้นหน้า

ชายหนุ่มร่างสูงสีหน้าดุดันจับข้อมืออ่อนบอบบางไว้แน่นจนเห็นรอยแดงแผ่ออกมาจากอุ้งนิ้วสีเข้ม ปันรสีหน้าซีดก้าวเท้าตามผ่านบรรดาแขกของโรงแรมที่เหลียวมองตามอย่างแปลกใจจนมาหยุดอยู่ที่ทางเดินซึ่งจะนำไปสู่บริเวณสระว่ายน้ำอันเป็นจุดที่ค่อนข้างมืดและปลอดภัยผู้คนที่สุดเธอเกร็งแขนออกแรงต้านทานแต่ก็ไม่อาจหลุดพ้นจากมือที่แข็งแรงราวคีม

เหล็กทำให้อารมณ์โกรธระฟือกรุ่นไม่แตกต่างจากอีกฝ่าย

เธอแสดงอาการต่อต้านรุนแรง น้ำเสียงเกรี้ยวบอกรมณณ์ขุนเคือง
“ปล่อยนะ ปล่อยได้หรือยัง บ้าที่สุด... ทำไม่ถึงได้ทำอย่างนี้”

อีกฝ่ายรู้ว่าตนเองทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ครั้นเห็นเธอโกรธจึงพยายาม
ระงับอารมณ์ของตนลง “คุณล้มไม่ยอมรับโทรศัพท์ ถ้าผมไม่ทำอย่าง
นี้แล้วเมื่อไหร่เราจะได้พูดกัน”

“ล้มไม่มีอะไรจะพูด”

“ไม่มี... หมายความว่ายังไง”

“อย่ามายุ่งกับล้ม เราจบกันแล้ว”

สีหน้าของชายหนุ่มบอกความรู้สึกผิดหวังกระทบกระเทือนจนเธอ
ต้องหยุดคำพูดรุนแรงที่กำลังจะพร่างพรูออกมาไว้ คงมีแต่กิริยาอาการ
ที่ยังต่อต้านแข็งขืนแม้จะไม่ตื่นรนรุนแรงเช่นเมื่อแรก

“แปลว่าคุณเห็นดีกับการกระทำของเขาใช่ไหม”

เธอหลบตา “ฉันเสียใจที่พ่อบอกให้คุณออกจากงาน”

“แต่ผมไม่ได้เสียใจเรื่องนั้น” เสียงเขาตุตัน

ป็นรสที่พูดว่า “เราไม่เหมาะสมกัน ถึงอย่างไรเรื่องของเราก็เป็น
ไปไม่ได้ ยิ่งคุณมีเรื่องกับพ่อ เราจะต้องเลิกติดต่อกันให้เร็วที่สุด”

เขาส่ายหน้า มองเธออย่างผิดหวังระคนเจ็บปวด “ผมไม่คิดเลย
ว่าคุณล้มจะพูดอย่างนี้”

เธอสวนทันทีว่า “ฉันเป็นลูกพ่อ จะถูกจะผิดยังไงฉันก็ต้องเลือกพ่อ”

ประกายตาของอีกฝ่ายวาววาบ “เป็นเพราะผมจนต่างหาก ใช่ไหม”

“ไม่...” ตอบปฏิเสธ ทว่าสีหน้าบอกความไม่มั่นใจ

“คนจนมันน่ารังเกียจนักหรือ”

“ฉันจะไม่พูดเรื่องนี้อีกแล้วนะ โปรดเข้าใจด้วย” เธอปิดข้อมือ

อีกฝ่ายกลับกระซิบแน่นเข้า กระซากร่างบางเข้ามาจนชิด

“แล้วทำไมพ่อคุณถึงมายุ่งกับสุภัค” เสียงเขาเจ็บแค้น

“ฉันไม่รู้”

“เขาใช้อำนาจบังคับจิตใจน้องสาวผม คุณจะพูดอย่างไรในเรื่องนี้”

“สุภักโตแล้ว ใครจะไปบังคับเขาได้”

ประกายตาชายหนุ่มลุกวาบ “หมายความว่าน้องผมเป็นฝ่ายผิดใช่ไหม”

“ใครผิดใครถูกฉันไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ปล่อยนะ ฉันทนมากแล้ว ถ้าคุณไม่ปล่อยฉันจะร้องให้คนช่วยเหลือ”

“ก็ร้องสิ คุณล้มทำได้ทุกอย่างอยู่แล้วไม่ใช่หรือ คุณพูดเองว่าคุณเป็นลูกพ่อ... เลือดเย็นเหมือนพ่อ อีกหน่อยคุณก็คงทำได้ทุกอย่างที่เขาทำ”

“ไม่จริง”

“เขาใช้พระเดชพระคุณ ใช้อำนาจงานอำนาจเงินบังคับจิตใจน้องสาวผม พอมีปัญหาขึ้นมาทีไรจะเขี่ยทิ้งดื้อๆ โดยไม่รับผิดชอบอะไรทั้งสิ้น คุณยอมรับได้อย่างนั้นหรือ”

“คุณพูดอย่างนี้เพราะสุภักเป็นน้องคุณ”

“คุณโทษว่าน้องสาวผมเป็นฝ่ายผิดใช่ไหม”

ปัทมาส่ายหน้า น้ำตาคลอตา เสียงพูดอ่อนส่ออ่อนส่อ “ฉันไม่สนใจว่าใครจะผิดจะถูก เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับฉัน”

ท่าทีของเธอทำให้ชายหนุ่มอ่อนลง “คุณล้มพูดอย่างนี้เพราะว่าผมมีปัญหาเกี่ยวกับพ่อคุณใช่ไหม...”

เธอส่ายหน้า

น้ำเสียงของเขาชักงูงและวิงวอน “ถ้าเราเข้มแข็งเราจะผ่านทุกอย่างไปได้ ผมแค่ร้องขอความเป็นธรรมจากเขาแต่มันกลับเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมาถึงอย่างไรเรื่องนี้ก็ไม่เกี่ยวกับเรื่องของเรา ผมอยากให้คุณล้มอยู่ข้างๆ ผม”

“จะไม่มีความว่าเรา... ฉันไม่รู้ว่าจะปล่อยตัวปล่อยใจคบกับคุณมาได้ยังไง เราไม่เหมาะสมกัน ฉันต้องการจะเลิก...”

คำตอบเจื่อน้ำตาของเธอทำให้ชายหนุ่มนิ่งอึ้ง “คุณพูดจริงหรือ”
“อย่ามายุ่งกับฉันอีก” เสียงเธอบอกความตั้งใจแน่วแน่

“คุณล้มเคยบอกว่ารักผม...”

“ความรักไม่เคยจะยั่งยืน มันเปลี่ยนได้เสมอ”

สีหน้าเครียดขริ้มบอกความรู้สึกผิดหวังเจ็บปวด หลายเดือนที่เขา
เฝ้ามองเธอด้วยความหลงใหลแล้วที่สุดเธอก็รับไม่ตรียมมสทนิทสนมด้วย
แม้ความล้มพันธุจะเป็นเพียงระยะเวลาสั้นๆ แต่เขาก็อึมอึมมีความสุข
เป็นที่สุด

เธอบอกว่าเธอรักเขาและเขาก็พรำกระซิบเช่นเดียวกัน

ความรักไม่เคยจะยั่งยืน มันเปลี่ยนได้เสมอ... มือใหญ่คลายข้อ
มืออีกฝ่ายอย่างลึมตัว...

พอดีกับที่ชิปไต่ยพาเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมาถึง ปันรลี
ไต่ยในเสียงก็หันขวับ ครั้นเห็นกลุ่มคนเคลื่อนเข้ามาก็สลัดข้อมือหลุดถลา
เข้าไปหาทันที

“พ่อ...”

“ไอ้สหัส...” ชิปไต่ยชี้หน้าอีกฝ่ายอย่างโกรธจัด เลือดขึ้นหน้าจน
พูดไม่ออก “มึงกล้าดียังไง...”

ปันรลีเกาะแขนไว้ “พ่อคะ เราไปกันเถอะค่ะ”

ชิปไต่ยแผดเสียง “มึงเป็นใครลูกกูเป็นใครทำไมไม่รู้จั๊กที่ต่ำที่สูง
มึงอยากเจอดีไซ์ใหม่”

“เรื่องของผมกับคุณล้มไม่เกี่ยวกับคุณ เรื่องของคุณกับผมคือสุภัค
ต่างหาก”

“มึงอย่ามาพูดเรื่องนั้น...”

เสียงเขาดังจนปันรลีหน้าซีด ถอยไปยืนข้างหลังด้วยความอับอาย
แต่คนทั้งสองยังแค้นเสียงเข้าไปใส่กันจนเรียกให้ผู้คนเดินมางุดู

“เรื่องนั้นยังไม่จบหรอก คุณอย่าหวังว่าจะผ่านไปง่ายๆ คุณต้อง

“รับผิดชอบทุกอย่างที่ทำกับสุภักด์”

“กูไม่ต้องรับผิดชอบอะไรทั้งนั้น ไป ไปให้พ้น ถ้ากูเห็นมึงอีกจะจัดการให้เด็ดขาด จำไว้ว่ากูเตือนมึงแล้ว...”

เจ้าหน้าที่เข้าไปแยกชายหนุ่มกันให้ออกไปจากบริเวณขณะที่รีบไต่ย ก็จับแขนลูกสาวพาให้เดินหนีกลุ่มคนมุงดูที่เริ่มมีคำถาม สีหน้าเขาเป็น สีเข้มแดงบอกรารมณ์โกรธเกรี้ยว

ปัทมสีฮอยเท้าก้าวตามเร็วแทบจะเป็นวิ่ง ไม่ได้หันไปมองร่างสูง ที่ถูกเจ้าหน้าที่ห้อมล้อมเสียด้วยซ้ำ

“กลับบ้านกันเถอะนะคะพ่อ” เธอพูดเสียงเครือ

อีกฝ่ายกระซอกเสียง “ก็ต้องกลับละ อยู่ต่อไม่ได้แล้ว”

3

บ้านตึกปลูกใหม่หลังเล็กแทบไม่มีบริเวณแม้จะถูกกันเป็นสัดส่วนจากเพื่อนบ้าน ลักษณะการปลูกเป็นแบบเรียงชิดติดต่อกันใช้กำแพงร่วมกันอย่างที่เราเรียกว่าทวนไถ่ซึ่งเป็นที่นิยมสำหรับผู้ที่มีฐานะปานกลางลงไป พอนำรถคันเก่าเข้ามาจอดก็แทบไม่เหลือที่ทางให้ทำอย่างอื่น

สหัสได้ยินเสียงถกเถียงกันดังแว่วมาจากข้างในบ้านตั้งแต่ลงจากรถมาเปิดประตูรั้วแล้ว นึกเดาได้ทันทีว่าเป็นใคร สีหน้าเครียดขริมของเขายิ่งขริมลงไปอีก

เขาจอดรถแล้วกลับไปปิดประตูเหมือนจะถ่วงเวลาให้อารมณ์ตนเย็นลง ภาพของชายหญิงที่เห็นผ่านกระจกหน้าต่างที่ปิดม่านไว้ครึ่งๆ บอกให้รู้ว่าคนทั้งสองกำลังทะเลาะกันโดยฝ่ายชายรุกไล่และฝ่ายหญิงกำลังร้องไห้

ผู้ชายคือเพื่อน ส่วนผู้หญิงคือน้องสาวคนเดียวที่เขารักมาก

เขาถามตัวเองว่าควรจะเข้าไปสอดแทรกหรือเปล่า

หากแล้วเสียงตะเบ็งของผู้ชายกับเสียงกรีดร้องร่ำไห้ของฝ่ายหญิงทำให้ชายหนุ่มต้องจับลูกบิดประตูดึงให้เปิดออก ฝ่ายชายชะงักเมื่อหันมาเห็น ส่วนฝ่ายหญิงได้แต่หันไปปิดหน้าร้องไห้

“ค่อยๆ พูดกันสิ เอาแต่เสียงดังใส่กันแล้วจะได้อะไรขึ้นมา อาย

ชาวบ้านเขาเปล่าๆ” เขาปรัมเสียดเสียงเครียด

สินทบกัดฟันสะกดกลั้นความโกรธ “ถึงเวลานี้จะมานึกอายชาวบ้าน
ทำไม ยิ่งไงๆ ก็หนีซี้ปากคนอื่นไม่พ้นอยู่แล้ว”

“หนีพ้นซิถ้านายไม่ทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ ปัญหาของสุภัก
ก็คือปัญหาของนาย หรือว่านายไม่รักสุภักพอจะช่วยกันแก้ไข”

“รักหรือ...” น้ำเสียงอีกฝ่ายขมขื่น “นายอย่าเอาคำว่ารักขึ้นมา
อ้างหน่อยเลย ถ้ามันมีอยู่จริงทำไมสุภักต้องหลอกเรา สุภักเป็นฝ่าย
นอกใจเราเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับนายชิปไต่ยจนเกิดเรื่องขึ้นมาแล้วจะให้เรารับ
ผิดชอบ”

“สุภักไม่ได้นอกใจที่ทบท สุภักถูกบังคับต่างหาก” หญิงสาวเถียง
ด้วยน้ำตานองหน้า

“เฮอะ ถูกบังคับ ใครจะมาทำให้เธอถอดเสื้อถอดผ้านอนให้มัน
ย่ำยีได้ถ้าเธอไม่เต็มใจเอง”

“สินทบท” สหัสตวาดอย่างโกรธขณะที่สุภักปิดหูอย่างทนฟังไม่ได้
ส่งเสียงร้องให้ออกมาอย่างเจ็บปวด

เพื่อนชายชะงักไปนิดหนึ่ง

“สหัส นายกับเราคบกันมานานแล้ว แต่นายอย่ามาบังคับใจเรา
ในเรื่องนี้ จะให้เราเป็นพ่อพระให้อภัยทุกคนแล้วรับเป็นพ่อเด็กในท้อง
สุภักแบบนี้ยังไงๆ เราก็ทำใจไม่ได้”

“เด็กอาจจะเป็นลูกพี่ทบทก็ได้”

อีกฝ่ายเน้นเสียง “อาจจะ... อาจจะ... เท่านั้นละ”

สุภักจนปัญญาจะโต้เถียงจึงได้แต่ร้องไห้

สหัสถามว่า “แล้วนายจะเอาอย่างไร”

สินทบทหนึ่งฮึดฮัดอย่างไม่รู้คำตอบเช่นกัน เขาหันไปบรรยายอารมณ์
กับเก้าอี้ด้วยการเตะใส่แรงจนมันกระเด็นไปจากที่ทาง

“โธ่โว้ย...”

อีกฝ่ายได้แต่มองคู่อริอย่างไม่รู้หนทางแก้ แม้สุภักจะเป็นน้องสาวที่เขารักเป็นห่วง แต่เขาก็เข้าใจถึงความรู้สึกเจ็บปวดของลูกผู้ชายด้วยกันดี

ลีนทบทึงตัวลงนั่งก้มศีรษะลงไปหาหัวเขาใช้มือทั้งสองกุมไว้ สายหน้าไปมาพลาบปลิงเสียงครวญครางอย่างขมขื่น

สหัสพูดว่า “นายกลับไปก่อนดีกว่า ค่อยๆ คิดแล้วค่อยมาพูดจាកัน”

อีกฝ่ายยังมีอาการดั่งเดิม แต่แล้วก็ลุกขึ้นยืน มองเขาด้วยดวงตาแดงก่ำ “บอกซิว่าถ้าเป็นนาย นายจะทำยังไง”

“เราจะอยู่เคียงข้างคนที่เรารัก” เขาตอบทันที

“แต่ที่เราทำใจไม่ได้”

ร่างสันทนต์ก้าวออกไปด้วยอาการยากลำบาก สุภักเรียกด้วยน้ำตานองหน้า “พี่ทบ อย่าทิ้งสุภักไปแบบนี้นะ ได้โปรดเถอะ พี่ทบ”

เสียงอ้อนวอนไม่สามารถหยุดยั้งอีกฝ่าย บานประตูปิดตามหลังไหลที่คู่ค้อมด้วยความขมขื่น หญิงสาวถลาจะตามออกไป แต่แขนแข็งแรงของร่างสูงที่ยืนขวางกลับยึดไว้

“ปล่อยเขาไปก่อนเถอะสุภัก”

สุภักดีันรน

สหัส กอดรัดร่างของน้องสาวไว้ “ฟังพี่นะ ขึ้นสุภักตามไปตอนนี้ก็ไม่ได้ทำอะไรดีขึ้นนอกจากจะไปทะเลาะกันให้อายชาวบ้านเขาเปล่าๆ ตอนนี้ลีนทบไม่ฟังอะไรทั้งนั้นนอกจากโกรธอย่างเดียว เชื่อพี่ซิ ถ้าเขารักเราจริงเขาจะต้องกลับมาแล้วทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย”

“ถ้าเขาไม่มาล่ะ” เธอถามพลาบปลิงระงมในใจ บิหน้าบอบข้ำ

“ถ้าเขาไม่มา สุภักก็ยังมีพี่อยู่อีกทั้งคน เรากลับไปอยู่บ้านนอกกับแม่ก็ได้ แล้วค่อยมาเริ่มคิดกันใหม่”

“ไม่ได้หรอก สุภักกลับบ้านไม่ได้ แม่คงต้องผิตหวังแน่ๆ”

“ตกลง ไม่กลับก็ไม่กลับ ยิ่งไงก็ได้ทั้งนั้น แต่เชื่อพี่เถอะว่าเราจะต้องหาทางออกกันได้”

สุภคยังร้องไห้เมื่อสองพี่น้องแยกย้ายกันเข้าห้องนอน สหัสอ่อนใจกับเรื่องของตัวเองจนลืมนึกถึงน้องสาวไป เขาคุกรุ่นซุ่นเคืองและขมขื่นที่ปณรสีตัดความสัมพันธ์เสียเฉยๆ

...ฉันเป็นลูกพ่อ จะถูกจะผิดยังไงฉันก็ต้องเลือกพ่อ...

...เราแตกต่างกัน เราไม่เหมาะสมกัน...

...ความรักไม่เคยจะยั่งยืน มันเปลี่ยนได้เสมอ...

เขายี่หมอนจนขาดปรี ความรักเมื่อผนวกกับความแค้นช่างมีอานุภาพรุนแรงยิ่งนัก

เพราะนอนไม่หลับอยู่เกือบทั้งคืน พอหลับได้ในยามใกล้รุ่งชายหนุ่มจึงตื่นสาย เขาแปลกใจที่บ้านเงียบทั้งๆ ที่สุภคเคยตื่นขึ้นหุงหาอาหารทำความสะอาดบ้านแต่เช้าทุกวัน ชายหนุ่มเดินกลับขึ้นบันไดมาเคาะประตูเรียก ไม่มีเสียงตอบ แต่เสียงดินขลุกลักและข้าวของตกกระทบพื้นที่ตั้งออกมาทำให้เขาใจหายวูบ กระจกลูกบิดประตูเต็มแรง

“สุภค! สุภค!”

เขาทุ้มตัวกระแทกประตูหลายครั้งด้วยทั้งไหล่และเท้า ที่สุดก็ใช้ค้อนทุบจนประตูหลุดออกมาทั้งบาน ภาพที่เห็นทำให้ร้องลั่นถลาเข้าไปหา สุภคนอนดินอยู่กับพื้น ตัวอเกร็งกระดูกไม่หยุด นัยตาเหลือกกลับขึ้นข้างบนจนเห็นนัยน์ตาขาว น้ำลายเป็นฟองฟูมปาก

เขาบอกเธอว่าเราจะต้องหาทางออกกันได้ สุภครอไม่ไหวเลยพยายามหาทางออกด้วยตัวเอง...

ร่างสูงใหญ่ที่เต็มไปด้วยพลังกำลัง รุดผ่านกลุ่มคนไปถึงหน้าห้องทำงานของนายใหญ่โดยไม่มีใครจะสามารถทัดทานได้ พนักงานที่รู้ข้อบาดหมางพากันแตกตื่น คนที่พยายามจะร้องเข้าไว้ถูกสะบัดจนชวดเซ

ไปตามๆกัน เลขานุการสาวลุกขึ้นยืนหน้าตึ้น “คุณชิปไต่ยังไม่อยู่คะ”

เขาปราดเข้าหาประตูโดยไม่ฟังเสียง พอเห็นว่าติดล็อกก็ถอยห่าง แล้วกระแทกเท้าถีบโดยแรงจนมันกระเด็นเปิดออก ชิปไต่ที่ยืนหันรีหัน ขวางอยู่กลางห้องถอยกรูด

ชายหนุ่มระเบิดเสียงด้วยความเคืองแค้น “สุภักคอยู่โรงพยาบาล เขากินยาพิษพยายามจะฆ่าตัวตาย”

เจ้าของห้องหน้าซีด แต่ไม่มีท่าที่ยำเกรง “แล้วมันเกี่ยวกับฉันยัง ไง แก่ไม่มีสิทธิ์จะบุกเข้ามาอย่างนี้ ไปเสียก่อนที่ฉันจะเรียกตำรวจมา ลากคอแกไปเข้าตารางตีกว่า”

“เอาชิ เรียกตำรวจมา แต่ขอให้ผมทำให้คุณรู้สำนึกก่อนว่าคุณจะ พูดว่าตัวเองไม่เกี่ยวแล้วรอดตัวไปเฉยๆ ไม่ได้”

“แกจะเอาอะไรมาบังคับฉัน”

“ความเป็นธรรมชิ”

“ความเป็นธรรมรี” อีกฝ่ายแค้นหัวเราะ หรือตามองชายหนุ่มอย่าง เหยียดหยาม “ที่นี้พวกแกตัดสินใจได้แล้วหรือว่าต้องการเท่าไร เอา ชิว่ามา ฉันจะจ่ายให้แล้วจะได้จบเรื่องกันเสียที”

“เลวมาก” ชายหนุ่มผลักเก้าอี้ใกล้มือไปกระแทกโต๊ะกระจกตั้งโครม “สมองคุณคิดอย่างอื่นเป็นไหมนอกจากใช้เงินพาดหัวคนอื่น”

“คนอย่างแกก็ต้องการแค่นี้ไม่ใช่หรือ ทำเป็นโยกโย้ทำโน้นทำนี้ แต่ที่แท้ก็จับที่เงินนั่นแหละ”

“ผมไม่ได้ต้องการเงินของคุณ”

“ฉันบอกชิว่าแกต้องการอะไร”

“ต้องการให้คุณขอขมาน้องสาวผม”

“ฝันไปเถอะ”

ร่างสูงขยับเข้าหา ชิปไต่ถอยหนี ร้องบอกคนที่เพิ่งผ่านประตู เข้ามาว่า “จับมันไว้”

มีคนกระโจนเข้าหาเขาทางด้านหลังจนชวดเซไปด้วยกัน ร่างที่แข็งแรงกว่าสลัดอีกฝ่ายกระเด็นไปโดยง่าย แต่แล้วก็ถูกชายฉกรรจ์อีกหลายคนกรูเข้าไปล้อมลี้มลง ครั้นชายหนุ่มจะใช้กำลังรุนแรงก็เห็นว่าคนเหล่านี้ล้วนแต่มีใบหน้าเคยคุ้นซึ่งเคยทำงานมาด้วยกันจึงได้แต่ยังมีใจไว้ เพราะอย่างนั้นอีกฝ่ายจึงพากันถาโถมเข้ามาอย่างเต็มที

ชายหนุ่มยอมถูกรวบแขนขานอนหอบหายใจอยู่กับพื้น

“ไอ้เล็ก” ธิปไตยเรียกชายหน้าเหลี่ยมร่างสันทนต์ที่เพิ่งจะปรากฏตัว “สั่งสอนมันเลย”

ชายคนนั้นเดินรีเข้าหาพร้อมกับสวมสนับเหล็กเข้ากับมือแล้วงอนิ้วกำกระชับไว้ พอถึงตัวก็ถ่วงน่องคล่อมอกเหวี่ยงหมัดหุ้มเหล็กใส่ใบหน้าอย่างไม่ปราณี เพียงหมัดแรกก็เรียกโลหิตกระเซ็นจากผิวเนื้อที่แตกปริคนที่ช่วยกันยึดจับชายหนุ่มไว้ถึงกับงงัน

เสียงธิปไตยตวาดด่าว่า “อย่าปล่อยนะ จับมันไว้”

กำลังที่ยึดไว้ทุกด้านจึงกลับยึดแน่นขึ้นกว่าเดิม ชายหนุ่มโดนกำปั้นหุ้มเหล็กเหวี่ยงใส่หลายครั้งจนใบหน้าแตกอาบเลือดยับเยิน คนลงมือลุกขึ้น กระที่บบ้างเตะบ้างราวกับอีกฝ่ายเป็นกระสอบทรายที่เคลื่อนไหวและร้องได้

ปับนรสีรุคตามคำบอกของคนอื่นๆ ภาพที่เห็นคือชายหนุ่มที่เคยเป็นที่รักในสภาพบอบช้ำยับเยินถูกชายหลายคนล้อมคดตัวไว้ ธิปไตยกำลังกวาดบรรดาข้าวของบนชั้นใกล้ตัวลงไปกระจายที่พื้นห้องสร้างฉากให้ดูเป็นการนุกนุกที่รุนแรง

“เรียกตำรวจหรือยัง” เขาเร่งลูกน้อง

เธอถามเสียงสั้น “พ่อคะ... พ่อเป็นอะไรหรือเปล่า”

“พ่อไม่เป็นอะไรหรอก แต่ว่าประเดี๋ยวจะลากคอไอ้วายร้ายนี้เข้าคุกขังลี้มให้ได้” ใบหน้าเขาเป็นสีแดงกำขะขณะพูดอย่างโกรธเกรี้ยว มองชายหนุ่มที่ถูกกดลี้มคดตัวอยู่บนพื้นด้วยความรู้สึกชิงชัง

ปิ่นรสไม่กล้าพูดอะไรต่อ สบตาสหัสแล้วหลบรูป ใบหน้าบอบช้ำ
อาบเลือดสดๆ บีบหัวใจเธอวูบๆ แทบจะเป็นลมล้มลงเสียให้ได้ สีหน้า
แค้นเคืองผิดหวังและเจ็บปวดหัวใจของชายที่เคยคลอเคลียรักใคร่ทำให้
เธอไม่อาจทนมอง ร่างบางในชุดทำงานเรียบหุ่ยถอยออกมาจากห้องแล้ว
ผละจากไปด้วยอาการคล้ายวิง...

“ฉันช่วยคุณไม่ได้หรอก เสียใจด้วยจริงๆนะ”

นั่นเป็นคำตอบเดียวที่สหัสได้รับจากพยายามติดต่อขอความช่วยเหลือ
เขาถูกจับในอาการบอบช้ำสาหัสและหาคนมาประกันตัวไม่ได้ขณะที่
สุภักคนนอนป่วยหนักเดียวดายอยู่ที่โรงพยาบาล

วิทยา ซึ่งเป็นชายที่เคยทำงานด้วยกันบอกเขาว่า “พวกเราเดือด
ร้อนแน่ถ้าเจ้านายรู้ เขาประกาศเลยว่าถ้าใครติดต่อกับพวกคุณสองคน
พี่น้องเขาจะให้ออกจากงานทันที”

“อย่างน้อยก็ช่วยไปดูแลสุภักที่โรงพยาบาลหน่อยเถิด เขากินยาจะฆ่า
ตัวตาย ตอนนี้อยู่โรงพยาบาลโดยไม่มีใครอยู่ข้างๆ เลยสักคน
ผมเป็นห่วงมากกลัวว่าเขาจะพยายามทำร้ายตัวเองอีก”

อีกฝ่ายหนึ่งไปด้วยความสะเทือนใจ “ผมก็อยากไป แต่ว่าผมมี
เมียและลูกเล็กๆ อีกสองคนต้องเป็นห่วงเหมือนกันนะ”

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นช่วยบอกเรื่องสุภักกับแม่ผมที ให้แม่มาดูแล
สุภัก แต่ขอร้องนะ อย่าเพิ่งบอกแม่เรื่องผม”

“เอาเถอะ แล้วผมจะบอกให้” แต่วิทยาก็เงยบ่าหายไป

พอมีโอกาสสหัสก็เขียนจดหมายถึงแม่ซึ่งทำใ้ได้อยู่ที่บ้านเกิด

สหัสถูกศาลตัดสินให้จำคุกเป็นเวลาสองปี

ชายหนุ่มใช้ชีวิตล้าเคียดอยู่ในพื้นที่แคบๆ ที่เต็มไปด้วยทิวทัศน์
ความรุนแรงและไม่ชอบธรรม แวดล้อมด้วยอาชญากรและเหล่ามิชชันนารี
ซึ่งช่วยกันบ่มข้อมจิตใจให้ก้าวกระด้างขึ้นทุกวัน แม้จะได้รับจดหมาย

สั้นๆ จากมารดาเป็นระยะ เขาก็ไม่รู้อะไรมากนอกจากว่าสุภักษ์รักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลโรคจิตเพราะอาการเหม่อลอยไม่มีสติซึ่งเกิดจากพิษของยาที่เรอกลืนกินเพื่อจบชีวิตตัวเอง แม่ไปๆ มาๆ ระหว่างบ้านไร่กับโรงพยาบาล ตัวหนังสือโยเยไม่เป็นระเบียบของหญิงสาวไร้เรื่อการศึกษาเล่ามาในจดหมายว่า “ถึงแม่มากก็ช่วยอะไรไม่ได้มาก สุภักษ์มันจำแม่ไม่ได้”

เขาสรรสร้างเรื่องดีๆ มาพูดเมื่อตอบจดหมาย ลงท้ายด้วยการย้ำไม่ให้แม่มาเยี่ยม “ผมสบายดี อีกไม่นานก็จะพ้นโทษแล้วครับแม่”

“คนดีของท่านต้องคุ้มครอง จำคำสอนของหลวงลุงคล้ายได้ไหม หมั่นท่องจำไว้นะลูกนะ” นั่นเป็นคำลงท้ายในจดหมายทุกฉบับของแม่ที่เขียนมาถึงเขา

คนดีของท่านต้องคุ้มครอง... เสียงของภิกษุชราที่เขาเคารพผูกพันมาแต่เล็ก ดังแว่วอยู่ในโสตประสาท แต่ด้วยหัวใจที่คุกรุ่นอาฆาตแค้นสหัสไม่ได้รู้สึกเลยสักนิดว่าเขาเป็นคนดี...

ตู้เซฟใหญ่แน่นหนาแข็งแรงตั้งอยู่ที่มุมห้องทำงานในบ้านหลังใหญ่ของเผติมซึ่งในวันนี้ชายสูงวัยรับรองแขกสำคัญสองคน คนหนึ่งคือบุญยงที่สนิทสนมเคารพนับถือกันมานาน ส่วนอีกคนหนึ่งคือคู่แข่งทางการค้าซึ่งแม้ยังไม่เคยแสดงความเป็นอริต่อกันตรงๆ แต่ความบาดหมางชิงชังก็ท่วมท้นจนต้องซ่อนไว้ภายใต้ท่าทีของมิตร

เผติมหวเราะเสียงดังแสดงความจริงใจที่เสแสร้งต่อหน้าบุญยง แม้ชิปไตยจะพยายามเค้นเสียงหวเราะบ้างก็ไม่แนบเนียนเท่า

มีแต่บุญยงเท่านั้นที่แสดงออกด้วยความจริงใจ เขาสนิทสนมกับผู้ชายรุ่นน้องทั้งสองคนมาเป็นเวลานาน ไม่นึกว่าเผติมและชิปไตยจะโคจรมาล้มพันกันเยี่ยงศัตรู

นางอรัย มีอายุใกล้ห้าสิบปี ร่างเล็กแต่แข็งแรงแจ่มใสแต่งกายสวยงามภูมิฐาน สีหน้าและประกายตาใสบอกให้รู้ถึงจิตใจที่มองทุกคนในแง่ดี เธอเป็นเพียงแม่บ้านที่ปลีกตัวอยู่ห่างจากงานการของสามีจึงไม่บาดหมางกับใครทั้งที่เผติมมีศัตรูทางธุรกิจมากมาย

เธอดูแลให้สาวใช้บริการเครื่องดื่ม ผลไม้และอาหารว่างอย่างเอาใจใส่เป็นพิเศษเช่นที่เคยทำเสมอในเวลาที่มีแขกสำคัญมาเยือนที่บ้าน แต่ในครั้งนี่เผติมอดรู้สึกขวางหูขวางตาไม่ได้ ค่าที่รู้สึกกว่าชิปไตย

ไม่ควรได้รับการต้อนรับดีเกินความจำเป็น

บุญยงเข้าอย่างไม่เคยแปลกแยกกับใครว่า

“คุณอรทัย สวยเสมอสาวเสมอ นะครับ เลียเขาคิดถูกที่เก็บมาตามไว้ที่บ้าน ไม่อย่างนั้นคงไม่เป็นอันทำงานทำการเพราะหนุ่มๆ คงถามถึงเป็นแถว”

เธอหัวเราะ “แหม อายุดิฉันจะขึ้นเลขห้าแล้วนะคะพี่ยง ไม่สาวไม่สวยแล้วค่ะ”

“แต่สำหรับหนุ่มๆ ใกล้เลขหกอย่างผม นับว่าหยาดฟ้ามาดินเลยเชียวนะครับ”

ใบหน้าใสกระจ่างหันไปหาธิปไตยที่นั่งยิ้มทั้งที่ไม่ได้มีอารมณ์คล้อยตาม ไม่ว่าสตรีผู้นั้นจะจริงใจขนาดไหนก็ไม่ได้ทำให้ธิปไตยใจอ่อน ทั้งเขาก็ไม่มีรสนิยมซึ่งชอบสตรีวัยกลางคนไม่ว่าเธอจะดูดีแค่ไหนก็ตาม

“เลียธิปไตยจะรับกาเพเพิ่มไหมคะ หรือจะเอาเบียร์เย็นๆ ดิ ดิฉันให้เด็กแซ่ไว้หลายขวด”

“ผมว่าคุณไปดูตู้ปลาของคุณดีกว่า” เผด็จดบท หงุดหงิดไม่พอใจที่ภรรยาหันมาเอาใจศัตรูแต่พยายามซ่อนไว้ภายใต้เสียงหัวเราะ

นางอรทัยอยู่ด้วยกันมานานจนรู้สึกได้ หน้าเสียดแต่ก็ยิ้มรับ

“ค่ะ”

“เขาเลี้ยงปลาตู้ไว้เยอะ แพงก็แพงครับ ต้องคอยดูแลไม่งั้นมันจะตายเอา” เผด็จหันมาแก้ตัวกับบุญยงด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ

บุญยงยิ้มอย่างไม่ถือสา เอออรับคำเมื่อเธอหันมากล่าวคำขอตัวก่อนจะปลีกตัวออกไปอย่างว่านอนสอนง่าย

มือขาวเรียวใหญ่สวมแหวนเพชรเม็ดโตวาววาบหม่นปุมปลดลือคตู่เซฟซ้ายขวาหลายครั้งตามจำนวนรอบที่ตั้งไว้ ที่สุดบานตู้เหล็กก็ถูกเปิดออก ห่อผ้าสีขาวลายทองถูกประคองออกมาวางในถาดใบย่อมตรงหน้าอาคันตุกะทั้งสอง ธิปไตยจับตามองด้วยจิตใจจรดจ่อขณะที่ฝ่าย

นั่นคือห่อผ้าเผยสิ่งที่ถูกห่อหุ้มอยู่ออกมา

พระสมเด็จจักระฆังเก่าแก่แต่สมบูรณ วรณะเหลื่องนวลคล้าย
เปล่งประกายต้องตา ประกายตาเขาถูกวาบ

“ผมชอบแต่ทางเพชรพลอยไม่ได้สะสมพระก็เลยไม่รู้ว่าจะเก็บรักษา
ยังไง แล้วไม่ได้คิดจะเก็บนานก็เลยไม่ได้หากล่องใส่ คงเอาผ้าห่อไว้แบบนี้”

“งามจริงๆ”

“ผมดูไม่ขาดหรอกครับ พี่ยัง ไม่ถนัดเรื่องนี้”

“เสียถนัดแต่เรื่องเพชรพลอย ผมรู้” บุญยงหัวเราะ

เสียงเผติมและบุญยงพูดผ่านหู ธิปไต่ยไม่ได้สนใจ รู้สึกหัวใจ
เต้นแรงกว่าปรกติ

“ขอผมดูใกล้ๆ หน่อยได้ไหมครับ”

“เชิญตามสบายครับเสีย”

เขาต้องรวบรวมสติไม่ให้มือสั่นเมื่อประคองถาดขึ้นมาดู เสียงเผติม
พูดว่า “เจ้าของเขาร้อนเงินเลยถอดกรอบทองฝังเพชรออกไปด้วย กรอบ
พลาสติกที่เลี่ยมไว้ก็เป็นรอยจนผมว่าคาญตาเลยให้เขาถอดกลับคืนไป
ว่าจะเลี่ยมใหม่ให้สวยที่สุดสมกับที่เขาพูดว่าเป็นที่หนึ่งแล้วในแผ่นดินนี้”

“คงไม่ถึงกับอย่างนั้นหรอกครับ คนที่เอามาให้บูชาคงจะโฆษณา
เกินจริง” ธิปไต่ยแก้มว่า หยิบกล่องส่องพระกรอบทองอันจิ๋วที่พก
ติดตัวขึ้นมาทาบกับดวงตาส่องดูทุกมุมอย่างพิถี

“หรือครับ เสียเคยเห็นพระสมเด็จงามกว่านี้หรือ”

“เคยซีครับ ไม่ใช่ครั้งเดียวด้วย มีคนเอามาให้ดูบ้าง เรียกให้ไป
ดูบ้างบ่อยๆ”

“เสียเลยต้องพกกล่องดูพระติดตัว... กล้องสวยดีนะครับ”

“เสียธิปไต่ยรักชอบทางนี้” บุญยงพูดยิ้มๆ

“ผมหลงเลยละครับ ยกให้เป็นที่หนึ่ง เรื่องอื่นๆ มาทีหลัง”

“ถึงอย่างนั้นเชียวหรือ” ผู้ที่มีอาวุโสสูงสุดหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

ที่สุตธิปไตยก็ถามว่า “แล้วเสียเผดิมจะให้บูชาเท่าไรครับ”
 เผดิมซ่อนยิ้ม “เรื่องนี้ผมยังไม่ได้คิดเลย ผมไม่รู้เรื่องจริงๆ
 ราคาควรจะเป็นเท่าไร รู้แต่ที่ผมจ่ายเงินไปถูกมากเพราะว่าคนที่เอา
 มาให้บูชากำลังร้อนเงินสุดๆ”

“อ๊ะ ของร้อนหรือเปล่าเสีย” บุญยงแกล้งยั่ว
 เผดิมตอบเจ้อหัวเราะ “ของที่มาถึงผม ถึงไม่ร้อนก็อุ่นจัดครับ
 ฟัง”

อีกฝ่ายหัวเราะอย่างเข้าใจและไม่ตั้งใจซักถาม
 “เอาอย่างนี้ ผมให้ห้าล้าน เงินสดๆ เข้าบัญชีให้วันนี้เลย”
 “เอ แต่ผมว่าน่าจะไ้ราคามากกว่านั้นนะเสีย ผมได้ยินมาว่าเขา
 ซ้อขายกันถึงสิบล้าน”

“ครับ แต่ต้องไม่ใช่ของร้อนนะเสีย” เขาพูดพลางหัวเราะ
 “เก็บไว้ที่ผมมานานๆ ก็เย็นเองแหละครับ”
 ธิปไตยวางถาดพระลง “เอาอย่างนี้ ผมให้เสียอีกล้านหนึ่งก็แล้ว
 กัน ไหนๆ ก็มาถึงนี่แล้ว”

“ห้าล้านกับหกล้านมันไม่ได้แตกต่างกันเลยนะ แหม เสียธิปไตย
 ออกรวย เงินสิบล้านไม่ใช่เรื่องใหญ่สักหน่อย”

แล้วธิปไตยก็ขยับราคาขึ้นไปถึงแปดล้าน เผดิมก็ย้งหัวเราะอย่าง
 ไม่สนอกสนใจ

“ผมจะเอาเงินแปดล้านไปทำอะไร สมัยนี้เงินไม่ค่อยมีค่าเท่าไร
 ผมน่าจะขายได้มากกว่านั้น”

อีกฝ่ายหน้าเสีย แต่ที่สุตก็ตัดสินใจ
 “เออะ ไหนๆ ก็ไหนๆ ยังไงพี่งก็อุตส่าห์พามาแล้วนั่งอยู่ด้วย
 ตั้งเป็นนาน ผมตกลงใจให้เสียสิบล้านอย่างที่เสียเรียกมา”

“อ๊ะๆ เตี้ยวสิครับ ผมไม่ได้เรียกสักหน่อย ผมแค่พูดว่าอย่าง
 น้อยน่าจะเป็นสิบล้านต่างหาก”

“เถอะน่า ไหนๆ เสียก็ได้มาถูๆ ให้ผมเอาไปบูชาเถอะ ผมไหว้
ละ ไหนๆ เสียก็ไม่ได้รักชอบทางนี้อยู่แล้ว”

เขาเปลोटัววิ่งวอนยกมือไหว้ครั้งแล้วครั้งเล่า ค่าที่อยากได้ของ
มากและเข้าใจว่าอีกฝ่ายพร้อมจะขายให้จริงๆ เผ็ดิมหัวเราะอิมเอม
ประกายตาวาววาบเยาะหยัน

“ให้ผมเก็บไว้สักพักหนึ่งก่อนก็แล้วกัน ถ้าแน่ใจว่าราคาที่เหมาะสม
สมควรจะเป็นเท่าไรแล้วผมจะบอกเสีย”

ชิปโตยวิ่งวอนแต่ไม่เป็นผล ที่สุดก็ต้องกลับมารักษาที่ท่าทั้งที่
เปลोटัวยกมือไหว้วิ่งวอนคัตรูคู้เค้นไปหลายครั้งหลายหน เขารู้สึกเสีย
หน้าและเก็บกลับมาคั่งเค้นเป็นที่สุด.....

หนึ่งปีผ่านไป สหัท ที่ถูกกักขังในแดนมืดได้รับการลดหย่อนโทษ
และถูกปล่อยตัวพร้อมกับสำเร็จวิชาชีพทางโจรหลายสาขา

ชายหนุ่มกลับมาสู่อิสรภาพด้วยความแค้นระอุในอกไม่น้อยไปกว่า
วันแรกที่ถูกจองจำ แต่หากไม่ใช่เพราะความรู้สึกนั้นที่หล่อเลี้ยงให้เขา
แกร่งกร้าวดุจหิน เขาคงไม่อาจมีชีวิตรอดมาได้โดยไม่เสียสติไปก่อน

สุภักถูกย้ายไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลโรคจิตนานแล้ว แม่ไปๆ มาๆ
เพราะห่วงงานที่ไรซึ่งได้อาศัยเลี้ยงปากท้องลูกๆ และบริวาร แม่พูดไว้
ก่อนแล้วว่าสุภักบ้าเป๋อ ช่วยตัวเองไม่ได้ เมื่อมาพบสหัทจึงได้รับรู้ด้วย
ความตระหนกและสลดใจเป็นที่สุดว่าน้องสาวของเขากลายเป็นตุ๊กตาที่ไร้
ความคิดอ่านไปเสียแล้ว

บ้านและรถที่เคยอยู่เคยใช้กับสุภักที่กรุงเทพฯ ถูกยึดไปขายต่อให้
คนอื่น ไม่มีงานและไม่มีเงิน เขาตัดสินใจพาสุภักกลับบ้านไร่

หลวงลุงคล้าย พระภิกษุชราที่ดูแลพี่น้องมาแต่เล็กเมตตาสวดเป่า
รดน้ำมนต์ให้ “หมดทุกข์แล้ว สหัทเอ๋ย ถ้ายังไม่มีจุดหมายอะไรก็มา
บวชเรียนปฏิบัติธรรมกับหลวงลุงเถิด หาเสบียงไว้หล่อเลี้ยงสติ อีก

หน่อยหากเจอปัญหาจะได้แก้อย่างสุขุมไม่ใช่เอาแต่อารมณ์เข้าปะทะอย่างที่ทำมาแล้ว”

ความคิดที่จะบวชเรียนหันเข้าหาทางธรรมยังอยู่ห่างไกล ชายหนุ่มไม่ยอมรับคำ

บ้านเกิดที่มีแม่และน้อง ไม่อาจละลายความคลั่งแค้นที่ระอุในหัวจิตหัวใจ มันกลับกระพือฮือโหมเมื่อเขามองสุภคที่เอาแต่นั่งเหม่อลอย หากพูดก็ไม่เป็นภาษา นี่จะหัวเราะหรือร้องไห้ก็ส่งเสียงขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ

เขาพนันถึงเมื่อเธอยังหัวเราะหัวใคร่สุดใสร่าเริง แล้วก็เคียดแค้นชิงชังไปหมดแม้กระทั่งตัวเอง

หลายเดือนผ่านไป ร่างใหญ่ที่เคยผ่ายผอมเพราะความยากไร้ในครอบครัวกลับกำยำล่ำสัน ชายหนุ่มระบายอารมณ์แค้นกับการพินดินและตันไม้ไม่น้อยใหญ่ งานใช้แรงในไร่ไปโรงโม่ช่วยฟื้นฟูสุขภาพกาย รื้อรอยแผลเป็นบนใบหน้าจางลงแต่ก็ยังเหลือเส้นสายบางๆ ให้เห็น

ทว่าเวลาก็ผ่านไปอย่างเชื่องช้าในเมื่อไม่มีวันใดที่จะผ่านไปโดยที่ชายหนุ่มไม่ได้นึกถึงปณิธิและริบไต่ยแล้วถูกเผาด้วยความรักและความแค้นที่ไม่ยอมเจือจาง

ที่สุดเขาก็ทนอยู่ต่อไปไม่ได้

“ผมจะไปหางานทำที่กรุงเทพฯ นะแม่”

นางละมุนอดหนักใจไม่ได้ “อยู่บ้านเราช่วยกันทำไรก็ดีแล้วนี่ลูก”

“ที่นี้แม่มีคนช่วยหลายคนแล้ว ถ้างานมากก็จ้างเพิ่มได้ ผมจะกลับไปหางานทำ ขึ้นบ่ล้อยให้ผ่านหลายปีอายุยิ่งเพิ่มและว่างงานนานจะยิ่งหางานยาก”

“หาไม่ได้ก็ไม่ต้องไปหา อยู่บ้านไร่จะยังงั้นๆ ก็มีกินไม่อดตายแน่ๆ กรุงเทพฯ ไม่ใช่เมืองปลอดภัย แม่เป็นห่วงสัส”

“ไม่ต้องเป็นห่วงผมหรอกแม่ ผมเอาตัวรอดได้”

นางละมุนไม่อาจรั้ง แล้วชายหนุ่มกับเสื้อผ้าเก่าๆ สองสามชุดและเงินติดตัวเล็กน้อยก็โลดลิวออกจากบ้านเกิดตรงเข้ากรุงเทพฯ ด้วยความตั้งใจแน่วแน่

เขาเช่าห้องเล็กๆ ราคาถูกตามข้อจำกัดของปัจจัย แล้วก็มุ่งตรงไปยังบ้านหลังใหญ่ที่เคยพาบิดารัสไปส่ง แอบซุ่มมองจากตรงนั้นตรงนั้นหวังว่าจะเห็นรถยนต์โรปคันใหญ่ของธิปไตย หรือไม่เช่นนั้นก็รถสปอร์ตสีเหลืองไพลสะดุดตาของหญิงสาว

ไม่ว่าจะกี่ครั้งเขาก็เห็นแต่ร่างเพรียวของเด็กสาววิ่งเล่นพลางส่งเสียงหัวเราะใสกับสุนัขหนุ่มในสนาม

ภัสสร.....

แม้โต๊ะอาหารจะมีรูปร่างกลม แต่คนเกือบจะทั้งหมดที่นั่งล้อม อยู่ในจังหวะห่างที่พอเหมาะ กลับแบ่งเป็นสองฝ่ายที่มีความขัดแย้งกันอย่างชัดเจน พวกเขากำลังรับประทานอาหารจีนเลิศรสราคาแพงลิบ ดื่มเครื่องดื่มที่คนฐานะปานกลางไม่อาจจะนึกถึง พูดคุยกันด้วยเรื่องตลกขำขัน บ้างก็กระเซ้าเย้าแหย่กันราวกับเป็นเพื่อนสนิทรักใคร่ แต่ที่แทรกอยู่เป็นยาดำคือข้อธุรกิจที่มีผลประโยชน์ขัดแย้งและทำให้สีหน้าของแต่ละคนเคร่งเครียดบางครั้งแฝงความไม่พอใจจนถึงโกรธเกรี้ยวขึ้นเป็นระยะ

มีแต่บุญยงคนเดียวเท่านั้น ที่ไม่ได้อยู่ข้างไหนและดูจะเอร็ดอร่อยกับรสชาติอาหารมากกว่าใครอื่น ชายสูงวัยในเครื่องแต่งกายเรียบง่ายแต่ดูภูมิฐานถูกรอรั้งให้มาอยู่ร่วมด้วยในฐานะที่เป็นที่เคารพนับถือของทั้งสองฝ่ายซึ่งผลประโยชน์ที่ขัดแย้งกันหนักขึ้นทุกวันทำให้ต่างก็แทบจะไม่ยอมเผชิญหน้าเพื่อหาทางแก้ไขปัญหานอกจากลอบโจมตีกันอยู่ข้างหลัง

ริบไต่ยที่นั่นข้างๆ บุญยงนั้นอยู่ฝ่ายเซวงเต็มตัวเพราะมีหุ้นในบริษัทของเซวงด้วยส่วนหนึ่ง แต่เพราะไม่เคยแสดงออกว่าเป็นคู่บาดหมางชัดเจนจึงได้แต่นั่งเฝ้าเวลาที่บรรยากาศเข้าสู่ความตึงเครียด

พอถึงจุด เซวงก็ระเบิดด้วยธรรมชาติของคนที่มีอารมณ์รุนแรง

“เสี่ยเผดิมเดินนโยบายผิดพลาดแล้วชอบแก้ปัญหาด้วยการฟุ่ม

ตลาด ผมว่าวิธีการนี้มันเป็นทางออกของคนไม่มีปัญญาเท่านั้น ทำง่าย แต่เสียหายมากมายกันทั้งสองฝ่าย”

เผติมโกรธ แต่ก็ฝืนยิ้มเมื่อตอบโต้ “เรื่องทุ่มตลาดนี้เสียช่วงก็เคยทำนะไม่ใช่ว่าไม่เคย ตอนนั้นคุณไม่มีสินค้าอยู่ในมือด้วยซ้ำ แต่พอผมปล่อยของออกไปจนตลาดอึมคุณก็ประกาศลดราคาแล้วยังมีของแจกของแถมทำให้ผมเสียหายมาก่อนเหมือนกัน”

“นั่นคงจะนานมาแล้ว ผมจำไม่ได้แล้วว่าทำอย่างนั้นเมื่อไหร่”

เผติมยังยิ้มทว่าประกายตาก้าว พุดเจือหัวเราะ “เรื่องไม่ดีของคุณ คุณก็จำไม่ได้ทุกทีนั่นแหละ”

เซวงวางมือลงบนโต๊ะแรงจนเกิดเสียงดัง ทำให้บุญยงต้องหันมามองอย่างเคร่งขรึม “ผมเป็นลูกผู้ชายพอที่จะรับว่าทำหรือไม่ทำอะไร สภาพการค้าเปลี่ยนไปทุกวัน สิ่งที่ผมทำตอนนั้นมันสมควรแล้วกับสภาพการค้าในเวลานั้น แต่ตอนนี้วิธีนั้นล้าสมัยไปแล้ว”

เผติมยังยิ้ม “แต่สำหรับผมมันยังใช้ได้และประเทศนี้เป็นประเทศเสรีนะครับ ไม่มีอะไรจะมากำหนดเป็นกฎเกณฑ์ว่าเมื่อไรวิธีการไหนจะใช้ได้หรือไม่ได้... จริงไหมครับคุณชิปโตย...” เขาส่งยิ้มให้คนที่ถูกเรียกอย่างทำทนาย

ชิปโตยขยับตัว พุดไม่เต็มเสียง “เรื่องนี้ผมไม่ค่อยรู้เพราะว่าไม่ได้จับงานโดยตรง”

“แต่คุณก็มีหุ่นอยู่กับเสียเซวงไม่น้อยไม่ใช่หรือครับ”

“ไม่มากเท่าไหร่ออกครับ ผมมีงานอื่นทำอยู่”

บุญยงเลยแทรกด้วยความพยายามที่จะคลี่คลายบรรยากาศ แสร้งทำน้ำเสียงและสีหน้าล้อเลียน “เสียชิปโตยไม่ชอบทำงานหนัก ชอบแต่งงานทำเด็ก...” เขาเคลื่อนไหวเสียงจนคำว่า เหล็ก และ เด็ก แทบไม่มีความแตกต่าง

รอยยิ้มปรากฏขึ้นในใบหน้าเครียดขรึมของทุกคน บางคนหัวเราะ

ครั้น แต่คนที่กำลังโกรธเพียงแต่บ่นยิ้มผินๆ

“งานนั้นใครๆก็ชอบครับพี่ง หรือพี่งไม่ชอบ” เผติมคล้อยตาม

“ถึงผมจะชอบก็ไม่มีปัญญาแล้วละ ไม่ได้เป็นหนุ่มเหมือนพวกคุณนี่ ผมขายน้ำตาลของผมไปดีกว่า น้ำตาลช่วยให้คนแก่กระชุ่มกระชวย”

“แต่น้ำตาลมากเกินไปก็อันตรายกับผู้สูงวัยนะครับ” คนในกลุ่มร่วมหัวเราะด้วย

“ใช่ น้ำตาลอาจทำให้เป็นเบาหวานแต่ว่าอันตรายมันมาช้าๆ ถึงยังงี้ก็ไม่ทำให้ถึงกับหัวใจวายตายบนเตียงเหมือนงาน... ทำเหละๆ... หรอกจริงไหม” เขาแก้มองคำทำน้ำเสียงสนุกสนาน

“แต่ถ้าเลือกได้ผมขอเลือกหัวใจวายตายบนเตียงดีกว่านะครับ”

คนในกลุ่มช่วยสอดแทรกด้วยเสียงหัวเราะ

เขวงตี้มเหล้าดับอารมณ์กรุ่นอย่างไม่เห็นขาดด้วย

กลุ่มคนทะเลาะยกกันลากลับในเวลารวดเร็วหลังจากที่การเจรจาต้องจบลงเพราะคู่สนทนาหมดความอดทนต่อกันโดยไม่เห็นผลในทางบวก บุญยงทิ้งท้ายก่อนจะแยกตัวกลับไปก่อนด้วยสีหน้าอ่อนอกอ่อนใจว่า

“ค่อยๆคิดหาทางแก้ไขทีละก้าว ทะเลาะกันก็ไม่มีประโยชน์นอกจากทำให้เกิดความเสียหายไปเปล่าๆ”

เขวงซึ่งมีสีหน้าตึงเครียดพาธิปไตยออกจากห้องอาหารมาถึงบริเวณห้องรับรองกว้างใหญ่ที่ชั้นล่างทางด้านหน้า มีแขกอื่นๆ นั่งอยู่ตามเก้าอี้นวมที่กระจายกันอยู่บ้าง นักดนตรีกำลังเล่นเปียโนเพลงร้องเพลงคลออย่างไพเราะ แต่ไม่อาจทำให้เขาอารมณ์ดีขึ้น

“ผมคิดแล้วว่ามันต้องไม่ได้ผล เจรจาครั้งแล้วครั้งเล่าไม่ได้อะไร ขึ้นมานอกจากเสียอารมณ์ไปเปล่าๆ” เขายังฉุนเฉียว

ธิปไตยส่ายหน้า “พูดกันไม่รู้เรื่องจริงๆ ผมว่าคงทำอะไรไม่ได้ หรอกนอกจากเล่นกันไปแบบนี้แหละ”

“ทำได้ซิถ้าคุณบุญยงใจแข็งยื่นคำขาดกับทางโน้นสักนิด ผมรู้ว่า

เขามีอะไรๆกันอยู่ ไม่ว่าคุณบุญยงจะพูดอะไร นายเผด็จต้องทำตามแน่นอน”

อีกฝ่ายมีสีหน้าครุ่นคิด พูดอย่างรู้ตัวว่า “คุณยงไม่ใช่คนที่ใครจะบอกให้ทำอะไรได้ง่ายๆ เขามีความคิดมีจุดยืนของตัวเอง ต่อให้ผมไปกราบร้อยครั้งเขาก็ไม่ฟังหรอกถ้าสิ่งที่เราขอมันฝืนความรู้สึกของเขา”

สีหน้าของเขางบองว่าเข้าใจ “ถึงยังไงคุณก็ลองทะล่อมดูหน่อยได้ไหม ถ้าคุณบุญยงอยู่ข้างเราแล้วละก็ทุกอย่างจะง่ายขึ้น”

“เอาเถอะ ผมจะลองหาทางพูดดู”

ท่าทางของเขางบองคลายลง “ผมว่าเขาฟังคุณนะ แต่เขาไม่เคยเห็นผมอยู่ในสายตา ผมถึงพยายามอยู่ให้ห่างๆ ถ้าไม่จำเป็นผมไม่อยากจะไปเจอหน้าเขาหรอก”

ชิปไต่ตอยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา “ผมต้องกลับบ้านละ”

“กลับบ้าน... กลับไปทำอะไรปานนี้ นี่ผมกำลังจะชวนคุณไปเที่ยวเที่ยวนะ มีของดีจะแนะนำให้” เขางับแขนเพื่อนพลาทอลิ้วตาอย่างมีนัย

“ไม่เอาละขอใจ ผมมีของดีรออยู่ที่บ้านแล้ว” ชิปไต่ตอยตอบพลาทอลิ้วตา

“ของดีที่บ้าน จริงนะรี”

อีกฝ่ายเฉลยว่า “พรรณรายยังงั้นละ ผมพาไปอยู่ที่บ้านตั้งนานแล้ว”

“ฮ้า จริงหรือ แล้วไม่มีปัญหาเกี่ยวกับลูกๆ คุณหรือ สัมว่ายังไงบ้าง”

“ก็ไม่เห็นว่าจะยังไง ผมว่าเขาคงเข้ากันได้ สัมเข้าใจพ่อดีเสมอ”

“ลูกสาวคุณน่ารัก” เขางพูดยิ้มๆ

พอพูดถึงปณาลี เขาก็อดไม่ได้ที่จะนึกถึงลูกสาวอีกคนหนึ่งของเพื่อน แต่ก็รู้ใจกันดีพอที่จะไม่เอ่ยถึงภัสสร ชิปไต่ตอยไม่ชอบลูกสาวคนนี้ อาจเกลียดเสียด้วยซ้ำ.....

หลังจากกลับจากมหาวิทยาลัย ถ้ายังไม่ค่ำ ภัสสร จะวิ่งอยู่ในสนามกับเจ้าสุนัขใหญ่วัยหนุ่ม เมื่อแปดเดือนก่อนมันยังเป็นลูกสุนัขตัวเล็กที่

พี่สาวอุ้มมาส่งให้ “เวลาอยู่บ้านสรจะได้ไม่บ่นว่าเหงา”

หญิงสาวกำลังศึกษาในชั้นปีสุดท้าย คร่ำเคร่งกับการทบทวนตำราวิชาเรียน แล้วยังพยายามเสาะแสวงหาที่เรียนต่อในต่างประเทศผ่านระบบการสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์สมัยใหม่ เป็นภาพเงาคนที่คนในบ้านจะเห็นเธอนั่งเป็นชั่วโมงอยู่หน้าจอเครื่องคอมพิวเตอร์ในห้องนอน

สตรีผู้หนึ่งปรากฏกายขึ้นที่ประตู ใบหน้าสวยหวาน ผิวขาว ผมยวเหยียดสีแปลกแบบเดียวกับปิ่นรสี กางเกงทรงแคบและเสื้อยืดแขนกุดพอดีตัวเน้นให้เห็นรูปร่างสมส่วนที่มีช่วงทรงอกอวบอ้อมสะดูดุดา ภัตสรหันมองแล้วยิ้มให้ก่อนจะหันกลับไปหาจอคอมพิวเตอร์ตามเดิม

พรรณงานเข้ามาพักอาศัยอยู่ด้วยจะครบเดือนแล้ว ปิ่นรสีบอกเธอว่า “เขาเป็นญาติของพ่อมาทำงานด้วยแล้วไม่มีที่พัก พ่อเลยให้มาอยู่ด้วย”

หญิงสาวต้อนรับผู้มาใหม่อย่างมีไมตรี รู้สึกแปลกใจที่พี่สาวหมางเมินหญิงสาวสวยอ่อนหวานช่างเอาใจผู้นี้ แต่เพราะต่างก็มีภาระหน้าที่จึงสนใจอยู่กับเรื่องของตัวมากกว่าอย่างอื่น เข้าขึ้นต่างคนก็ต่างขั้บรถออกจากบ้าน ตกเย็นค่าก็กลับกันคนละเวลาแล้วก็เก็บตัวอยู่ในที่ทางของตนจนแทบจะไม่ได้เจอเจอพูดคุยกันด้วยซ้ำ

พรรณรายพูดว่า “อาหารเย็นหมดแล้ว พี่พรรณรอตั้งนานนึกว่าน้องสรอาบน้ำแล้วจะลงไปทานด้วยเสียอีก”

“พี่พรรณทานก่อนซิคะ ก็สรบอกหลายครั้งแล้วว่าไม่ต้องรอไงคะ”

“โถ ไม่รอได้ยังไง ใครจะกล้าให้เจ้าของบ้านทานทีหลัง”

“พี่พรรณก็ เจ้าของบ้านอะไรกัน สรไม่ใช่สักหน่อย”

“เอา จึ้นก็ลูกสาวเจ้าของบ้าน” เธอพูดยิ้มๆ

ภัตสรอยากจะตอบว่า ‘ก็ไม่ใช่อีกนั่นแหละ’ แต่ก็หยุดไว้ สีหน้าเจือยิ้มกลับหม่นหมองลง

ในระยะหลังๆ นี้เธอเชื่อสนิทใจว่าเธอไม่ใช่ลูกของพ่อ แต่เป็นเด็กที่แม่เก็บมาเลี้ยง ตลอดเวลาสี่สิบเอ็ดปีที่เกิดมา หากไม่ใช่เพื่อแสดง

ต่อหน้าสังคมของคนภายนอกในภาวะที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ภัตตรจําไม่ได้ ว่าพ่อเคยแสดงความรักใคร่ใยดีเธออย่างที่ว่าลูกจะพึงกระทำตั้งแต่เมื่อไร ตั้งแต่เกิดมาเธอมีก็แต่แม่ พี่สาว และญาติสนิทเท่านั้นที่เป็นบ้้าหล่อหลอม เธอเคยถามบิดรลึว่า “สรเป็นลูกแท้ๆ ของพ่อแม่หรือเปล่า”

แทนคำตอบ บิดรลึขมวดคิ้วเอ็ดให้ว่า “ถามอะไรไม่เข้าเรื่อง อย่าไปพูดกับคนอื่นแบบนี้ละ อายเขาตายเลย”

คนภายนอกไม่รู้ถึงความท่างเห็นในระหว่างพ่อลูก จะมีก็แต่คนสนิทกันเท่านั้น สำหรับภัตตร หัวใจเธอว่างโหวงกับคำว่า “พ่อ” และ “ลูกสาวของพ่อ” มาตั้งแต่จําความได้แล้ว

เธอพูดกับอีกฝ่ายว่า “สรง่าย ๆ ไม่ถือว่าทานก่อนทานหลังหรือกคะ พี่พรรณ แต่ไหนแต่ไรมาสรก็ทานไม่เป็นเวลาอยู่แล้ว นิ่งทานข้าวคนเดียวเป็นประจำเลย”

“แต่พี่พรรณไม่ยอกทานคนเดียวนี้คะ มันไม่อร่อย”

หญิงสาวจึงลุกขึ้น ยอมให้พรรณรยเกี้ยวเเวเดินลงบันไดมาชั้นล่าง โต้ะอาหารมือเย็นเคยมีแต่เพียงอาหารง่าย ๆ เพียงหนึ่งหรือสองอย่าง สำหรับเธอคนเดียว เพราะชิปีโตยและบิดรลึมักจะทานข้างนอกกับคนในแวดวงการงานและสังคมของตนเสมอ หลังจากพรรณรยมาอยู่ด้วย รยการอาหารเริ่มจะแปลกใหม่มีรสชาดและจัดเตรียมประณีตยิ่งขึ้น บิดรลึเคยสังเกตเห็นด้วยความพอใจ ถึงใจเธอจะไม่ยอมรับหญิงสาวผู้นี้แต่อย่างน่อยพรรณรยก็ยังช่วยดูแลเป็นเพื่อนภัตตร

บิดรลึรักภัตตร แต่ที่จะให้มาคอยตามดูแลใกล้ชิดเหมือนที่มารดาเคยทำเธอก็ทำไม่ได้

พรรณรยเรียกให้สาวใช้อุ่นอาหาร ตัวเองจัดวางแก้วน้ำแล้วตักข้าวใส่จานให้ “ทานหลายๆ นะคะ จะได้มีแรงดูหนังสือ”

“พี่พรรณนี้เป็นแม่บ้านแม่เรือนดีจัง ถ้าสรเป็นชายหนุ่มละก็จะรีบส่งผู้ใหญ่มาขอเลยเชียว”

อีกฝ่ายวางสีหน้าไม่สนิท “เป็นห่วงว่าพี่แก่แล้วยังไม่มีแฟนก็บอก มาตามตรงเถอะค่ะ”

“โห พี่พรรณแก่ที่ไหนกัน”

“จะสามสิบอยู่แล้ว ถ้าเป็นสมัยก่อนสาวโสดอายุแค่นี้เขาเรียกว่า ขึ้นคานแล้วละค่ะ”

ภัสสรหัวเราะคิก “งั้นสาวสมัยนี้ก็ขึ้นคานกันเป็นแถวเลยสิคะ”

“สมัยนี้ผู้หญิงเก่งขึ้นเลยแต่งงานยากไม่เหมือนสมัยก่อนค่ะ พี่ได้ ยินมาว่าบางคู่ไม่เคยพบเห็นกันมาก่อนเสียด้วยซ้ำก็แต่งงานเพราะผู้ใหญ่ จัดการให้”

“โอ้ย สรไม่เอาด้วยละ นึกแล้วหวาดเสียว ถ้าเกิดไปเจอประเภท โรคจิตชาติตัสก์เข้าจะทำยังไง”

“อ้าว ก็มีนะคะ แต่ว่าคงไม่มากนักหรอก คนสมัยก่อนชีวิตเรียบง่ายไม่ค่อยมีปัญหากดดัน พวกหนึ่งพวกที่วีก็ไม่น่ารุนแรงเหมือนทุกวันนี้”

“จริงสินะคะ”

“ล้มคงแต่งงานยาก ทั้งสวย ทั้งรวยทั้งเก่ง เห็นติดต่อยู่ตั้งหลายคนแต่ไม่เห็นจะชอบใครเป็นพิเศษเลย”

“ไม่แน่นะคะ พี่ล้มอาจเจอชายในฝันเข้าสักวัน แบบว่าเป็นคู่ ตูนาหงั้นพรหมลิขิตบันดาลฟ้าส่งให้มาเป็นคู่กันอะไรแบบนั้นนะค่ะ”

อีกฝ่ายหัวเราะด้วย ชี้อวนให้ชิมอาหารตรงหน้า “ลองยำเนื้อปลา ทอดจานนี้หน่อยสิคะ พี่ปรุงรสเองนะ”

เธอทำตามโดยดี “อรัยค่ะ”

ชิปไต่ยกกลับถึงบ้านเมื่อทั้งสองยังอยู่ในโต๊ะอาหาร ภัสสรยกมือไหว้ บิดาพลางกล่าวคำว่า “พ่อคะ สวัสดีค่ะ” อย่างที่ถูกแม่สอนให้ทำมา แต่เล็ก อีกฝ่ายพยักหน้ารับ ใจกลับจดจ่ออยู่ที่หญิงสาวอีกคนหนึ่ง

พรรณรายยิ้มเอาใจ “คุณอาร์บประทานอาหารมาแล้วหรือยังคะ พรรณนี่กว่าคุณอาจะกลับตึกเลยไม่ได้รอ”

“ทานมาแล้ว” เสียงเขาอ่อน วางสีหน้าไม่สนิทเมื่อพูดต่อไปว่า
“ประเดี๋ยวไปที่ห้องหน่อย มีธุระจะคุยด้วย”

“คะ” อีกฝ่ายรักษารอยยิ้มอ่อนหวานไว้ไม่เปลี่ยนแปลง
ร่างสูงใหญ่จากไปโดยไม่พูดไม่จา อีกครู่หนึ่งพรรณรายก็รวบรวมข้อล้อม
“น้องสรทานคนเดียวไปก่อนนะคะ พี่จะไปดูว่าคุณเอาต้องการอะไร
หรือเปล่าแล้วจะกลับมาคะ”

ร่างสมส่วนที่อวบอิมลูกตามอีกฝ่ายขึ้นบันไดไป สาวใช้เดินออกมา
จากครัวเดินเข้ามาใกล้ กระซิบกระซาบพอได้ยินกันสองคนว่า

“พอมาถึงก็เรียกเข้าห้องทันทีเลย อย่างนี้อีกไม่นานคุณพรรณก็คง
จะไม่ต้องนอนที่ห้องชั้นล่างแล้วละมังคะ คงตามขึ้นข้างบนเร็วๆ นี้แหละ”

ภัสสรมองอย่างไม่เข้าใจ “ทำไมหรือพี่หวาน”

“อ้าว... โถ คุณสรก็...”

ภัสสรรู้ว่าแม่หวานไม่ค่อยจะชอบพรรณรายสักเท่าไรหรอก ค่าที่
พอมาถึงก็สั่งการราวกับเป็นเจ้าของบ้าน ขนาดคุณล้มเป็นลูกสาวคนโปรด
ยังไม่จุกจิกเท่า แม่หวานต้องทำงานมากขึ้นจึงอดหงุดหงิดต่อต้านไม่ได้

“พ่อคงมีเรื่องจะใช้พี่พรรณละมัง”

“คุณสรไม่รู้หรือคะว่าคุณพ่อย่องลงมาห้องคุณพรรณทุกคืน”

คำถามของแม่หวานทำให้ภัสสรเกือบจะล้าล็ก “อะไรนะ”

แม่หวานส่ายหน้า “คุณสรไปทำอะไรอยู่ที่ไหน อยู่บ้านเดียวกัน
เจอกันอยู่ทุกวันแท้ๆ ไม่รู้เรื่องบ้างเลยเชียหรือคะนี่”

เธอโตพอจะเดาออกว่าแม่หวานหมายถึงเรื่องอะไร.....

ปณรลีกลับถึงบ้านเมื่อเวลาใกล้ห้าทุ่ม ภัสสรนอนไม่หลับ เมื่อ
ได้ยินเสียงและเห็นรถสปอร์ตสีเหลืองโพลของพี่สาวเล็กเข้ามาจึงลุกออก
มานั่งรอที่บันได

ปณรลีถามว่า “ปานนี้แล้วทำไมยังไม่นอน พรุ่งนี้ต้องเรียนหนังสือไม่ใช่หรือ”

“สรรอพีลัม”

“รอทำไมกัน”

ภัสสรลุกขึ้นเพื่อให้อีกฝ่ายเดินผ่าน “งานสนุกไหมคะ”

“ก็ดี”

พอเธอจะตามเข้าห้อง อีกฝ่ายก็หันมาปรามว่า “ไปนอนได้แล้ว”

“สรไม่ได้คุยกับพีลัมมานานแล้วนะ”

“แต่ฟังวงแล้ว ไม่อยากคุย” ปากพูด แต่ปล่อยให้อีกฝ่ายตาม
เข้าห้องนอนแต่โดยดี

สีหน้าภัสสรบอกความไม่สบายใจ “สรมีอะไรจะบอกพีลัม”

“อะไรหรือ”

เธอลังเล “เรื่องพ่อกับพีพรรณคะ”

อีกฝ่ายหัวเราะในลำคอ “มีอะไรแปลกใหม่หรือ”

“พีพรรณบอกว่าพ่อกับพีพรรณ.....” เธอหาคำพูดไม่ได้

อีกฝ่ายเดาออก “แล้วไง.....”

“พีลัมรู้แล้วหรือ”

บั้นรลียกไหล่ “เรื่องของพ่อเราอย่าไปสอดแทรกเลย มีความสุข
ของเราไปดีกว่า อีกหน่อยถ้ามีโอกาสก็แยกไปอยู่ที่อื่น ปล่อยให้พ่อมี
ชีวิตของเขา”

“กับพีพรรณนะหรือคะ”

“กับใครก็ช่าง”

ภัสสรเลยเงียบ

“ไปนอนเถอะ พรุ่งนี้ต้องไปเรียนไม่ใช่หรือ พี่เองก็ต้องไปทำงานแต่เช้า”

ร่างเล็กๆ แยกจากไปด้วยอาการเซื่องซึม บั้นรลียอดสงสารไม่ได้
รู้ว่าแม้จะมีเพื่อนๆ แต่ภัสสรก็ยังขาดความอบอุ่นในหัวใจ แต่ถึงอย่าง
ไรเธอก็ไม่มีความอดทนพอที่จะคอยดูแลเอาใจใส่และยอมภัสสรไปหมด
ทุกอย่างเหมือนอย่างที่แม่เคยเป็น.....

ภัตสร ตื่นแต่เช้า แต่งชุดนักศึกษาเสร็จก็ฉวยตำราและกระเป๋าใบเล็กไปยังที่จอดรถ เธอต้องแปลกใจที่เห็นพรรณรายกำลังก้มๆ เงยๆ มองผ่านกระจกสำรวจตรวจตรารถสปอร์ตสี่ล้อสีเหลืองไพรของปัดรลืออย่างสนอกสนใจ

“พี่พรรณ” หญิงสาวทักด้วยน้ำเสียงหม่นมัว คำพูดของสาวใช้และพี่สาวทำให้ความรู้สึกของเธอต่อหญิงสาวผู้นี้เปลี่ยนไป เริ่มมีจุดดำๆ ต่างๆ เกิดขึ้นมาระบายบนพื้นผ้าสีขาวในความรู้สึกของเธอ

พรรณรายสะดุ้ง ยิ้มเจื่อนๆ “น้องสร”

“ทำอะไรคะ”

“รถล้มสวยดีนะคะ”

“พี่พรรณพูดหลายครั้งแล้ว ชอบรถพี่ล้มหรือคะ”

แทนการตอบรับ พรรณรายพูดว่า “พี่คงไม่มีโอกาสได้ใช้แน่ๆ เลย”

ภัตสรนึกในใจว่า ถ้าפוโปรดปรานขนาดนั้นก็คงไม่นานหรอก ต่อไปพรรณรายจะเอาอะไรก็คงจะไม่ผิดหวัง

พรรณรายใช้รถของบริษัทซึ่งโดยปรกติแล้วพนักงานระดับเธอไม่มีสิทธิจะใช้ได้ แต่เพราะการอนุมัติเป็นพิเศษแก่คนพิเศษซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั้งบริษัท เธอจึงครอบครองรถคันนี้ราวกับเป็นรถส่วนตัว

รถยนต์คันเล็กของภัตสรถูกซื้อมาด้วยความช่วยเหลือจัดการของ บัณฑิตตั้งแต่เธอเข้ามหาวิทยาลัยใหม่ๆ เพราะว่ามันไม่ใช่รถที่มีราคาแพงกับเพื่อนหน้าตาของเธอเองพอจึงไม่คัดค้าน เซ็นเซ็คให้โดยไม่พูดอะไรสักคำ

ภัตสรขับรถออกมาจากบ้านด้วยอารมณ์หม่นมัว เธอยังไม่เคยได้ รับความรักความสนใจใดดีจากพ่อ พรรณรายก็เข้ามาแข่งหน้าอีกคนหนึ่งแล้ว

หญิงสาวจอดรถที่ใต้ต้นไม้ใกล้ตึกเรียนก่อนจะคว่ำขาของเดินไปนั่งอ่านหนังสือรอตรงที่นั่งประจำของเธอและเพื่อนๆ

อีกชั่วครู่ชยาก็มาถึง

ชยา เป็นชายหนุ่มซึ่งสนิทสนมกันมาตั้งแต่เข้าเรียนปีแรกแม้จะมีฐานะแตกต่างกันลิบลับ เขาเป็นคนต่างจังหวัดที่ต้องกลับบ้านไปหาครอบครัวปีละหลายครั้ง รูปร่างหน้าตาดี แต่งกายสะอาดสะอ้านและกิริยาท่าทีสุภาพเรียบร้อย

“เป็นอะไรไปวันนี้ หน้าตาไม่ค่อยดี” ชายหนุ่มทัก

ภัตสรไม่มีความลับกับชยาจึงเล่าว่า “สรเพิ่งรู้ว่าที่จริงแล้วพี่พรรณ เป็นอะไรกับพ่อ”

เขาทำสีหน้าแปลกใจ “อ้าว แล้วเป็นอะไรหรือ”

หญิงสาวย่นริมฝีปาก “เมื่อวานพอพ่อกลับบ้านก็เรียกพี่พรรณไปที่ห้อง แล้วพี่หวานก็มาพูดเป็นนัยๆ พอพี่ส้อมกลับมาสรถามพี่ส้อมก็บอกว่ารู้มาตั้งนานแล้ว”

ชยาฟังแล้วถามอย่างปลอบใจว่า “พี่ส้อมยังไม่เตือนร้อนแล้วสรจะเตือนร้อนทำไม”

ภัตสรนิ่ง นิ่งสนิทๆ ทำไม่เธอจะต้องเตือนร้อนในเมื่อบัณฑิตที่เป็นลูกรักยังไม่เห็นเป็นเรื่องผิดแปลกตรงไหนเลย

ชยายื่นถุงกระดาษเล็กๆ ให้ “นี่แน่ะ เห็นน่ารักดีก็เลยซื้อมาฝาก”

มือบางดิ่งแพรผ้าผูกผมสีใสมีลายรูปดาวเล็กๆออกมาดู “อะไรวะ”
“สรผมยาวแล้ว”

“อ้อ... เอ แล้วเขาใช้กันยังไง”

“ก็คาดลงไปแล้วผูกปมเก๋ๆ จะโชว์ปมหรือซ่อนไว้ที่ท้ายทอยก็ได้”
ภัสรลองทำตาม ชายหนุ่มมองแล้วอดไม่ได้ที่จะยื่นมือมาช่วยจับ
เพื่อนๆ อีกหลายคนเดินมา ส่งเสียงล้อเลียนมาแต่ไกล “ว้าว
พระเอกนางเอกสะหวัดกันแต่เช้าเชียวนะ”

หญิงสาวหันไปโบกมือให้ สีหน้าแจ่มใสไม่ปรากฏความขัดเขิน
“ขยาเค้าหาว่าเราผมยุ่งเลยต้องซื้อมาให้ใช้”

พิมพลอยและสุดใจที่เดินมากับกลุ่มเพื่อนแยกมานั่งข้างๆ พิมพลอย
พูดว่า “สรผมยาวแต่ไม่ยุ่งเท่าเมื่อก่อนตอนผมสั้นหรอก”

“ขยาช่างเอาใจใส่ดีจังเลยนะ” สุดใจเข้าด้วยสีหน้าแจ่มยิ้ม แต่
ลึกๆ ลงไปคือความรู้สึกที่ถูกซ่อนเร้น เธอเจ็บปวดที่ต้องอยู่ใกล้เพื่อน
ชายคนนี้แล้วเห็นแต่ความรักความใยดีที่ชายหนุ่มมีให้ภัสรทุกๆ ที่เขา
สนิทสนมกับเธอมาก่อนอีกฝ่ายตั้งนาน

“ถ้าไม่เอาใจสรแล้วขยาจะเอาใจใคร” พิมพลอยเฝ้า

ใบหน้าของชายหนุ่มระบายสีเข้มขึ้นขณะที่ภัสรได้แต่หัวเราะอย่าง
ไม่มีความรู้สึกซ่อนเร้นใดๆ “อ้าว พูตกันเข้าไป ประเดี๋ยวเลยขยาไม่
ออกด้วยกันทั้งคู่”

“อ้าว นี่หล่อนยังนึกจะมองหาใครอยู่อีกหรืออะ”

“นึกซิ ไร... เนื้อคู่ตัวจริงของฉันอาจจะอยู่แถวๆ นี้อีกได้นะ”

“พูดอย่างนี้ชยาก็เสียใจแย่ซี”

“ขยาต้องดีใจสิ คงทำบุญอุทิศส่วนกุศลแล้วสาดน้ำมนต์ส่งเลยละ”

เพื่อนหญิงทั้งสองหัวเราะขณะที่ประกายตาของขยาหม่นมัวลง
ความแตกต่างในฐานะเป็นปมให้วิตกกังวลระคนเจ็บปวดอยู่ทุกครั้งที่นึก
ถึง เขากลับนึกว่าสักวันหนึ่งภัสรจะผลไปหาคนที่เหมาะสมกว่า

คบกันมากกว่าสามปี ไปไหนมาไหนด้วยกัน ออกค่ายบำเพ็ญ
 ประโยชน์ด้วยกันทุกครั้งที่มีโอกาส เขาให้ความใกล้ชิดสนิทสนมกับเธอ
 มากกว่าพิมพลอยหรือสุดใจเสียอีก แต่ภัสสรก็ไม่เคยจะแสดงความรู้สึก
 ด้านอื่นนอกจากความรักและห่วงใยในฉันท์เพื่อน

ในวันที่อยู่ด้วยกัน คนทั้งสองจะใช้รถของภัสสรไปไหนต่อไหนโดย
 ชยาเป็นคนขับ ส่วนเจ้าของรถนั่งข้างหน้าบ้างข้างหลังบ้างโดยให้เหตุผลว่า
 “ขึ้นนั่งข้างหน้ากับชยาตลอด คนอื่นจะเข้าใจว่าสรเป็นแฟนกับชยาแล้วเลย
 ขยายไม่ออกกันพอดี”

เพื่อนๆ ล้อเธอว่า “ยัยสรอยากมีแฟนเต็มทีแล้ว”

“เฮ้อ ก็เรียนจนจะบอญี่นี้แล้วยังหาแฟนเป็นตัวเป็นตนไม่ได้สักที
 ใครรู้เข้าอายเขาแม่เลย”

“คนไม่สวยก็อย่างนี้แหละ จะทำยังไงได้” เพื่อนๆ เธอเข้า

ภัสสรเตือนร้อนกับคำเข้าแหย่นั้นอย่างยิ่ง เมื่อมีโอกาสเธอเคยถาม
 ชยาว่า “ในสายตาของผู้ชาย ชยาว่าสรสวยมั๊ย”

ประกายตาเขาแวบวามเมื่อมองเธอเต็มตา “สวยซี สวยมากเลยละ”

“แล้วทำไมไม่มีใครมาสนใจจริงจังสักทีล่ะ”

สีหน้าอีกฝ่ายสลดวูบ คำถามนั้นเสียดแทงความรู้สึกของหนุ่มน้อย
 เป็นที่สุด “สรอยากให้มีคนมาสนใจจริงๆ หรือ”

“อยากซี” เธอตอบโดยไม่ทันคิดอย่างอื่น “อยากรู้ว่าคนที่ม่แฟน
 เขารู้สึกยังไงกัน”

อีกฝ่ายได้แต่ลอบถอนใจ

บายนั้นภัสสรพาเพื่อนๆ ไปติววิชาที่จะสอบกันที่บ้านอย่างที่เคยทำ
 กันมาเป็นระยะ บ้านใหญ่หรูหรารของเธทำให้ชยารู้สึกอึดอัด แต่ชาย
 หนุ่มไม่มีทางอื่นนอกจากตามใจกลุ่มเพื่อน

สุดใจรำพันอย่างล้อเลียนว่า “อยู่บ้านใหญ่ยังกับวัง ยัยสรบอกซี
 ว่าทำบุญด้วยอะไรถึงได้เกิดเป็นลูกเศรษฐี”

“ยัยสรทำกรรมด้วยอะไรหนอ...” เจ้าตัวแกลั่งว่าพลางผืนหัวเราะ
ชยามองอย่างเข้าใจ เพื่อนๆ ต่างก็รู้ถึงความไม่ลงรอยกันในระหว่าง
เธอกับพ่อ แต่คนที่มีความรู้สึกร่วมลึกถึงความเจ็บปวดของเธอมิแต่เขา
เพียงคนเดียวเท่านั้น

หญิงสาวขับรถออกไปส่งเพื่อนๆ ที่ป้ายรถเมล์ใกล้บ้านซึ่งสะดวก
สำหรับทุกคน ชยานั้นต้องไปส่งสุดใจถึงที่ตามที่เจ้าตัวขอร้อง

“ชยาไปส่งแล้วทานข้าวเย็นที่บ้านเรานะ”

พิมพลอยยังเข้าว่า “อย่าวางยาเสน่ห์ชยากี่แล้วกันนะสุดใจ”

“ก็ไม่แน่นอนะ” สุดใจทำสีหน้ามึน “ว่าแต่ว่ายัยสรอนุญาตไหม”

“อนุญาตจะ ตามสบายเถอะ” หญิงสาวหัวเราะ

เธอกลับเข้าบ้านด้วยความรู้สึกเสียบเหงา หวานและสวยสองสาว
รับใช้กำลังช่วยกันทำความสะอาดเก็บแก้วน้ำจานขนมและตะกร้าผลไม้ที่
วางเกื่อนอยู่ในบริเวณห้องนั่งเล่นไม่วายหันมาต่อว่า

“รกเลอะเทอะไปหมด คุณสรกับเพื่อนๆ นี่ยังกับเด็กๆ เลย”

“ก็พวกเค้ายังเด็กอยู่จริงๆ นี่” เธอเถียง

หญิงสาวฉวยจานร้อนออกมาที่สนาม ส่งเสียงเรียกเจ้าสุนัขตัวโปรด
ที่วิ่งโบกหางออกมาจากหลังบ้านทันที อีกครู่หนึ่งร่างเปรี้ยวของมนุษย์
และเจ้าสุนัขขี้หนุ่ก็วิ่งไล่กันอยู่ในสนาม เสียงเท้าของมันและเสียง
ตะโกนโหวกเหวกสลบเสียงหัวเราะใสๆ ของเธอดังอยู่ในบริเวณ

ภัสสรไม่รู้ว่าใครคนหนึ่งกำลังมองมาจากถนนตรงมุมรั้ว ชายร่าง
สูงใหญ่ใบหน้าคมเข้มดุตันมีรอยแผลเป็นบางๆ

และนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอตกเป็นเป้าสายตาโดยไม่รู้ตัว.....

สหัส หันหลังจากบ้านหลังใหญ่เดินออกมาสู่ถนน ค่ำลงทุกทีแต่
เขายังคงเดินต่อไปอย่างไม่มีจุดหมาย ความแค้นพาชายหนุ่ไปที่บ้าน
หลังนั้น แต่เมื่อจากมา เขาไม่รู้ตัวว่าเพลิงที่กระพือโหมเผาใจได้กลับ

อ่อนกำลังลง

เขาหวังจะเห็นปัทมรสี ผู้หญิงที่ทำให้เขาร้อนรุ่มกระสับกระส่ายทั้งกลางวันและกลางคืนเพราะความรักที่คลุกเคล้าด้วยความแค้นอย่างที่สุด...ฉันเป็นลูกพ่อ จะถูกจะผิดยังไงฉันก็ต้องเลือกพ่อ...

ภาพของหญิงสาวที่ดูตายมองเขาถูกรุมทำร้ายก่อนจะผละจากไปโดยไม่ทันต้านยังฝังอยู่ในความทรงจำ ตลอดเวลาปีเศษในที่คุมขัง เธอไม่เคยติดต่อหรือหิวยืนยันให้ความช่วยเหลือ ที่เขาได้ยินก็คือเธอคงอยู่กับชายหนุ่มลูกชายมหาเศรษฐี ซึ่งเป็นที่รู้จักทั้งในด้านของความมั่งคั่งและอำนาจทางการเมืองที่กำลังเนื้อหอมที่สุดในสังคมคนรวยติดอันดับของเมืองไทยในขณะนั้น

เวลาผ่านไป ความแค้นของเขาไม่เคยจะจืดจางลง กลับพัดกระพือฮือโหมขึ้นทุกครั้งทีนึกถึง.....

รองเท้าเก่าพาเขาก้าวเดินไปตามถนนที่เต็มไปด้วยรถ ร้านรวงและผู้คน บ้านและรถอยู่ในระยะของการผ่อนส่งเมื่อมีปัญหาเมื่อสองปีก่อนและถูกยึดไปเป็นที่สุด ชายหนุ่มกลับมาจากบ้านไร้อยู่แต่เพียงเสื้อผ้าเก่าๆ ไม่กี่ชุดและเงินติดตัวน้อยนิด หลายครั้งที่เขานึกถึงวิชาที่จำเรียนมาจากมหาวิทยาลัยจำเป็น ที่ผู้สอนคือผู้ต้องขังที่เชี่ยวชาญวิชาสารต่างๆ สาขา

กว่าหนึ่งปีในที่คุมขัง แล้วสหัสสีล้วงกระเป๋าได้อย่างนุ่มนวล หัดทำระเบิดจากอุปกรณ์จำลอง แต่สะเดาะ มือทอง คือครูคนโปรดที่ไม่ว่าจะเป็นกุญแจหรือตัวล็อกของอะไรก็ไม่อาจรอดพ้นมือไปได้

หากครั้งความยากลำบากบีบบังคับและเขาคิดจะแก้ด้วยวิชาดังกล่าว น้ำเสียงทุ้มเบาแผ่ความเมตตาของหลวงลุงคล้ายก็หยุดเขาไว้

‘เจ้าจะทำอะไรก็ตามหลวงลุงขอให้คิดตรองดูให้ดีก่อน อย่ามองอะไรตื้นๆ ง่ายๆ มองกว้างๆ เข้าไว้ ใจคนเรามันชอบกระโจนไปทางโน้นทางนี้ ต้องควบคุมมันไว้ให้ดี คนมักง่ายทำชั่วง่ายไม่ใช่แต่จะก่อ

ปัญหาให้คนอื่นและตัวเองเท่านั้น ยังทำให้คนที่เรารักและรักเราเดือดร้อนไปด้วย'

ชายหนุ่มหยุดยืนที่ป้ายรถเมล์แล้วก้าวขึ้นรถว่างที่เล่นมาจอด หลังจากนั้นจึงนึกถึงจุดหมายที่จะไปซึ่งเป็นสิ่งที่เขาทำเสมอในระยะหลังๆ นี้ ขึ้นรถโดยไม่มีจุดหมายปลายทาง ปล่อยให้เวลาผ่านไปวันๆ หนึ่งจึงค่อยลงแล้วค่อยหาทางกลับที่พักซึ่งเป็นหอพักเล็กๆ ที่มีราคาถูก

อีกครู่ใหญ่เขาก็ลงจากรถและเดินต่อ ที่นี้เป็นที่อยู่ของสินทบซึ่งเพื่อนบ้านที่บ้านเดิมรับฝากเอาไว้ สหัสตามมาแต่ไม่พบ สินทบยังไม่กลับจากทำงานเมื่อเขาแวะมาหาในครั้งก่อน

ในครั้งนี่เพื่อนชายกลับถึงที่พักแล้วและกำลังจะออกไปข้างนอกพอดี สินทบมองเขาอย่างแปลกใจเป็นที่สุดท้ายก่อนจะปรี๊ดเข้ามาตบหลังไหล่ทักทาย

“สหัส เฮ้ย มาได้ยังไงวะนี่”

“นายฝากที่อยู่ไว้กับคนข้างบ้านหลังเก่าของเรา” เขาตอบขรึมๆ ยังขัดเคืองใจไม่หาย

“เฮ้ย นั่นมันตั้งปีกว่ามาแล้วนะ ทำไมนายเพิ่งจะโผล่มา”

“เรากลับไปช่วยแม่ทำอะไร”

“เอาเถอะๆ ไปหาเหล้ากินกัน เฮ้ย ดีใจจริงๆ ที่ได้พบเพื่อนอีกครั้ง”

ชายหนุ่มเดินตามแรงลากจูงของอีกฝ่ายต่างๆ ที่นึกขัดแย้งในใจว่าหากสินทบจะตามหาเขาก็ไม่ใช่เรื่องยากอะไรเลย สินทบเป็นคนบ้านเดียวกันและรู้จักที่อยู่ในต่างจังหวัดของเขาเป็นอย่างดี

สินทบเลือกที่นั่งในร้านประจำ สั่งอาหารและเหล้าราคาถูกซึ่งเป็นเครื่องดื่มประจำผสมให้เพื่อนอย่างเอาใจ

“สุกัคเป็นยังไงบ้าง”

“สุกัคไม่เหมือนเดิมแล้ว เหม่อๆ ลอยๆ พูดกันไม่ค่อยรู้เรื่อง”

“ไม่น่าเลยนะ”

สีหน้าของชายหนุ่มเครียดขึ้นทันที “ไม่น่าอะไร นายควรจะช่วย แต่กลับทำให้รู้สึกเสียใจจนหาทางออกแบบนั้น”

“ใจเย็นๆซิเพื่อน... เราเองก็เสียใจนะ” สีหน้าของสินทบทำให้อีกฝ่ายต้องนิ่ง “เรากลับไปหลายครั้งก็ไม่พบใคร เพื่อนบ้านก็ไม่รู้อะไรเลย คนที่ที่ทำงานเก่าก็ไม่ยอมพูดอะไรทั้งนั้นแล้วจะให้เรายังไง”

สหัสพูดขริมๆว่า “เราอยู่ในคุก”

“ฮ้า เรื่องอะไรกันล่ะ”

“เขาให้คนรุมซ้อมเราแล้วทำหลักฐานว่าเราบุกรุกเข้าไปจะทำร้ายเขา เราติดคุกอยู่หนึ่งปีเต็มๆ ถึงได้รับอภัยให้พ้นโทษก่อนเวลา เราพาสุภักกลับมาบ้านไปช่วยแม่ทำอะไร”

“แล้วนี่นายกลับมาจนเท่าไหนแล้ว ทำงานอะไรอยู่ที่ไหน”

“มาได้เดือนเต็มๆ แล้ว ยังไม่รู้ว่าจะทำงานอะไรดี ตอนนี้เราชำนาญแต่เรื่องร้ายๆ ที่เรียนมาจากในคุก”

“ฮ้า จริงรึ อย่างนี้ก็รวยง่ายซิเพื่อน”

ชายหนุ่มจรดแก้วเหล้ากับริมฝีปาก ประกายตากราวกระด้าง “แล้วนายล่ะ ทำอะไร ออกจากที่เดิมแล้วใช่ไหม”

“เราไปขับรถให้เขา.....” อีกฝ่ายพูดไม่เต็มเสียง

สหัสไม่ได้ตั้งใจจะซักถาม สินทบพูดออกมาเองว่า “โลกมันแคบจริงๆ เราเห็นประกาศรับสมัครก็เลยไป เจ้านายคนใหม่ของเราคือ นายเซวง เพื่อนของเจ้าธิปไตยนายเก่าของนายนั่นแหละ”

สหัสหันขวับมาทันที

สินทบพูดว่า “ทั้งสองคนไม่รู้จักเราหรอก ไม่รู้ด้วยว่าเรารู้จักเขาที่แรกเราก็ไม่รู้ว่าเป็นใครเหมือนกัน มารู้ทีหลังเมื่อทำงานไปได้พักหนึ่ง”

“แล้วนายก็ยังทำรี”

“ทำซิ งานสมัยนี้หาได้ง่ายๆ เมื่อไหร่ แล้วเราก็ไม่ได้รับใช้เจ้า

ธิปไตยสักหน่อย ถึงจะเจอกันบ้างก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกัน”

“มันแล้วด้วยกันทั้งคุณนั่นแหละ”

“นายจะให้ทุกคนชาวสะอาดไปหมดได้อย่างไร แม้แต่ในวัดยังหาคนดีพร้อมไม่ได้แล้วจะมาทำอะไรกับคนในสังคมทุกวันนี้ที่ต้องแย่งกันกินแย่งกันกอบโกยอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันแบบนี้”

“แต่เวลาพบหน้านายก็ต้องไหว้มันใช่ไหม”

“เราแคยกมือแต่ใจเราไม่ได้ไหว เราดำมันอยู่ตลอด”

“นายทำได้แต่เราไม่มีวันจะทำหรอก” เสียงเขาเคียดเคັนอาฆาต “เราจะไม่มีส่วนในสิ่งที่มันทำ ชาตินี้ถ้าไม่ได้เห็นนายธิปไตยพินาศเรคงตายตาไม่หลับ”

สินทบไม่ได้คัดค้าน ตบไหล่หนาของเพื่อนก่อนจะเทเหล้าเติมใส่แก้วให้อย่างเอาใจ

สหัสไม่ได้เล่าเรื่องที่เขามายืนคอยมองบิณรสีที่บ้านแล้วเห็นภัสสรวิ่งเล่นอยู่ในสนาม ในวันที่เจ้าสุนัขหนุ่มคาบแถบแพรสีไลที่มีลายดาวเล็กๆ มาทิ้งไว้แล้ววิ่งกลับไป ชายหนุ่มหยิบขึ้นมาดู

อีกครู่หนึ่งภัสสรก็วิ่งออกมามองหา เขมองเขาแล้วก็หันกลับไปอย่างไม่สนใจ

เขาจดจำดวงตาใส ใบหน้าสีเข้มชุ่มเหงื่อของเธอไว้ทันที.....